TUNTURILATU 3/2004

Tarkkaa reitinvalintaa. Näistäkö pokasaha? Suunnittelua ja tekemistä. Lähtötehtävän kimpussa ovat Kavtsi 1 -joukkue sekä johtokunnan joukkue.

Tunturilatu keräsi potin Jyväskylän vaelluskilpailussa

Olimme juuri Kavtsin Suomi päästä päähän -kiertueen toisella etapilla Martinselkosessa, kun Raimo soitti ja pyysi kirjoittamaan Leiripäivien vaelluskilpailusta. Kyllähän se sopii, onhan hyvästä menestyksestä aina muikeaa kirjoittaa. Kisahan meni tunturilatulaisittain paremmin kuin nappiin, kaikki A-sarjan mitalit kotiin: 1. Tunturilatu / Kavtsi 1 /122 pistettä Merja Pehkonen, Pertti Meriläinen, Esa Tervonen, 2. Tunturilatu/ Johtokunta/ 118 pistettä Riitta Gerlin, Hanna Sinilehto, Raimo Pahkala, 3. Tunturilatu/ Kavtsi 2/ 115 pistettä Sirpa Alapuranen, Marita Maula, Hannu Maula.

Kiitokset Jyväskylän Ladulle erittäin hyvin järjestetyistä ja onnistuneista kisoista. Monipuolisilla ja mielenkiintoisilla rasteilla teimme muun muassa pokasahan, härkkimen ja perhoperukkeen, suunnistimme, annoimme ensiapua ja testasimme tietojamme ja taitojamme niin luonto-, erä- kuin paikallistuntemustehtävissä.

Kuten olemme saaneet huomata Suomen kesä on tunnettu vaihtelevista säistään. Niinpä mieleenpainuvinta vaelluksella oli ukkosmyrsky, joka kasteli likomäräksi ja vei kartankin melkein kädestä.

Olenpa kuitenkin kuullut latulaisten sanovan, että 'jokainen sää on retkisää'.

Yksi yhdistyksemme keskeisempiä toiminta-ajatuksia on retkeilytietojen ja -taitojen kartuttaminen. Toivottavasti hyvä kisamenestys omalta osaltaan on merkki siitä, että olemme edelleen uudella vuosituhannellakin oikealla polulla toiminta-ajatuksemme suhteen. Tässä porukassa nenä ja kompassi osoittavat edelleen samaan suuntaan, puukko ja kirves pysyvät kädessä ja luonnosta tunnetaan muutakin kuin kelkkareitin merkit (joita on toki mukava seurailla hankikannon pettäessä).

Uskon, että tästä porukasta löytyy edelleen paljon retkeilyasiantuntemusta. Tehkäämme myös työtä, että tuo tietämys pysyy ajantasalla ja että se siirtyy myös seuraaville retkeilysukupolville.

Itse en ole ehtinyt kokemaan leiripäivien 'kulta-aikoja', mutta olen kuullut kaiholla puhuttavan suurista leiripäivien osallistujamääristä. Näin vaelluskisaan osallistuvana muu ohjelma menee pääosin sivu suun, mutta tervetuloa nauttimaan leiripäivien vaelluskilpailuista ja muusta ohjelmasta runsain joukoin ensi vuonnakin. Nähdään Valkeakoskella, terveisin Merja, Pertti ja Esa.

Sirpan, Maritan ja Hannun laulunsanoitusnäyte kisasta:

Meit on Laajavuorella joukko,
jolle luonto on elämän työ.
Liikunta meitä yhdistää täällä,
pienet kilpailutkin myös.
Monet muistaen päiviä ennen
ajan huomaavat taasen jo menneen.
Täältä voimilla uusilla jatkain
ensi kesään mennään taas.
(Sävel: Meil on metsässä nuotiopiiri)

Kyykän heittoa.

Mitali-ilme oli myös maskotti-Santralla. (Sirpan koira)

Tunturiladun mitallikulkue matkalla palkintoja hakemaan.

Voittajajoukkue Merja, Esa ja Pertti.

Sisäsivuilla

Ovtsilaiset meloivat Inarissa 5

Saarenmaalla retkikunta pyöräili yhteensä 350 kilometrin lenkin.

Vihttalaiset ja logilaiset pyöräilivät Saarenmaalla 7

Iltaisin ruokaa odotellessa oli aikaa veistellä.

Geatki vei aikuiset ja lapset yhdessä Lemmenojelle. 8

Kenttäpelit olivat kovassa käytössä.

Kesäpäivillä hämäläisten vieraana 12

Puheenjohtajan tähdenvälit

Tunturiladun sääntöjen mukaan yksi osa toiminnastamme on retkeilytietojen ja -taitojen kartuttaminen. Sen toteuttamiseksi yksittäisellä jäsenellä on useita keinoja.

Monen kulkijan taito kehittyy sitä erikseen ajattelematta hyötyliikunnan kautta tai lapsuudessa leikkien avulla. Retkitietojen syventämisessä apuna on Tunturiladun kerhojen jäsenillat ja koulutustilaisuudet sekä antoisat keskustelut toisten retkeilijöiden kanssa.

Vaelluskonkareitten muisteluksien ja kommelluksien kuuntelu on mielenkiintoista ja opettavaista.

Retkeilytaitoja käytännössä voi kokeilla ja kohentaa vain kokeilemalla eli lähtemällä luontoon. Ryhmässä liikkuessa avoimin silmin ja mielin oppii parhaiten, kun muistaa, että on muitakin tapoja kuin omani tehdä asioita ja päästä kelvolliseen lopputulokseen.

Vastaamalla haasteeseen, vaativaankin, oppii omakohtaisesti eniten ja aina muistaa oppimansa. Kantamalla rinkkaa ymmärtää paremmin sen oikean pakkaamistavan.

Kahlaamalla tukisauvaa apuna käyttäen voimakkaan virran yli oppii pitämään sauvaa ylävirran puolella, jotta siihen voi nojata. Alavirran puolella virta irrottaa helposti sauvan alapään pohjasta.

Retkeilyn alkutaitojen oppiminen tapahtuu helpoimmin tulemalla rohkeasti mukaan toimintaan, kerhoiltoihin, retkille, vaelluksille tai koulutustilaisuuksiin. Uskon, että tunturilatulaiset haluavat jakaa tietojaan ja taitojaan kaikille, jotka sitä haluavat.

Useinhan on niin, että ystävämme ovat kiinnostuneita luonnollisesta retkeilystä, mutta he tarvitsevat pienen houkuttelun tai tönäisyn mukaan lähtemiseksi.

Otetaan hyvä tuttava mukaan vieraaksemme, kun käymme jollain Lapin kämpistämme. Kämpät nähtyään tuttavamme kiinnostus toimintaamme lisääntyy ja saamme taas yhden retkeilijän lisää joukkoomme.

Kerhoviikkoja lukuun ottamatta henkilökohtaisen vieraan mukanaolo ei tee tungosta kämpälle. Muutenkin kämppien käytön soisi lisääntyvän ainakin sesonkiviikkojen ulkopuolella.

* * *

Tunturikerho Alppaksen järjestämille Kesäpäiville oli kokoontunut lähes kahdeksankymmentä ystävää nauttimaan mielenkiintoisesta ohjelmasta ja yhdessäolosta. Erinomaista mielenkiintoa sai tietoisku jäsenrekisterin hyötykäytöstä sekä muu keskustelu johtokunnan kanssa.

Alppaksen ideoima ohjelma, unohtamatta luonnollista ampiaishyppelyä, saivat ansaittua kiitosta. Jälkikäteen tuli ajatus, että osallistuivatko ampiaisetkin ilmapallojen puhkomiseen.

* * *

Yhdistyksen tärkein vuotuinen kokous on vajaan kuukauden kuluttua, tällä kertaa Vuokatissa. Toimintasuunnitelmasta päättäminen ja henkilövalinnat ovat tärkeitä yhdistystoiminnan ja meidän kaikkien kannalta.

Valintaan voi vaikuttaa vain olemalla mukana vuosikokouksessa ja äänestämässä. Kokouspäivän iltana vihitään uudet sudet, joten mielenkiintoinen viikonloppu on tulossa. Oktalaiset odottavat yli sadan tunturilatulaisen saapuvan vieraakseen.

* * *

Syyskuun alussa Erä-SM -kilpailijat saivat nauttia alkavan ruskan väreistä Kiilopään ympäristössä. Lehden ilmestyessä väriloisto lienee pohjoisessa parhaimmillaan.

Etelämpänä ruskaloistoa saamme odottaa syys-lokakuun vaihteeseen saakka, joten luonnon värikylläisyydestä nauttimiseen on jokaisella mahdollisuus. Lähteminen on itsestään kiinni.

Tavataan viimeistään Susikyrössä.

Raimo

JOHTO-KUNNAN PÖYDÄLTÄ

Kiitos Alppakselle Kesäpäivistä Hämeenlinnassa. Siellä oli hyvä olla. Luontopolku oli todella keskellä luontoa, polkuakaan ei aina näkynyt. Kysymyksiin olisi pitänyt valmistautua: maakuntakukka?, maakuntalintu?. Miten se taaskin unohtui?

Mielenkiintoista oli katsoa suppilo-kiikarin läpi näkymää, radiomastohan siellä näkyi – vai oliko se sittenkin kelopuu? Monet varmaan kuitenkin muistavat nämä kesäpäivät ampiaisten hyökkäyksestä. Onneksi paikalla olijat olivat varustautuneet kyypakkauksin!

Seuraavan kerran nähdään koko porukalla syyskokouksessa ja susiaisissa Vuokatinrannassa Sotkamossa 8.-10.10. Susianomukset näihin susiaisiin on jo jätetty, ensi vuoteen kerkeää vielä. Tulettehan mukaan porukalla. Ohjelma vaikuttaa lupaavalta.

Syksyn vaellusviikot ovat käsillä. Reippaita vaelluskilometrejä!

sihteerinne
Iitu Gerlin :)

Dominick

Tiedotusvälineissä oli keväällä melkoisesti uutisia Dominick Arduinin pohjoisnaparetken tilanteesta. Tiedot perustuivat enimmäkseen spekulaatioille, enkä ole nähnyt mitään ”puolueetonta asiantuntija” -selvitystä asiasta, mahtaako sellaista koskaan tullakaan? Ei ole mielestäni kenenkään etu yrittää vain selittää asiat ”parhain päin” ja välttää kaikkea kritiikkiä. Jo lähtökohta on se, ettei tällaista yksin tehtyä matkaa voi pitää muuna kuin uhkayrityksenä erittäin suurella riskillä.

”Latu ja Polku” –lehdessä 4/2004 oli lyhyet vastakommentit julkisuudessa esitettyyn kritiikkiin em. matkan suunnitteluun ja toteutukseen liittyvistä seikoista. Kommentti: ”Tiedotusvälineet kertoivat kuivapuvun olleen ratkaisevan tekijän Dominickin mahdollisessa hukkumisessa, koska puku oli liian suuri” ja vastaus: ”Puku oli ehdottomasti liian suuri. Mutta kukaan ei voi tällä hetkellä tietää, käyttikö hän tuota pukua vai ei”..... (!) Siis jos puku oli liian suuri eikä sitä edes käytetty (ehditty tai voitu käyttää?), niin mitä tästä on sanottava? Siitä puhumattakaan, että kevytrakenteinen kanootti saattoi jäätyä niin, että se nopeasti upposi, jne.

Kun tiedotusvälineet kertoivat, että Dominick lähti matkaan liian heppoisin välinein, niin se kielletään sillä, että varusteita testattiin Siperiassa. Kuitenkaan välineet eivät melkoisella todennäköisyydellä täyttäneet vaatimuksia ja niiden osalta otettiin myös suunnaton riski. Varusteiden osalta oli relevanttia se, mikä tilanne oli lähtöhetkellä.

Seikka, johon ei ollenkaan oteta kantaa, on yksin suoritettu retki. Se oli ainakin minun mielestäni kardinaalivirhe siitä riippumatta, mitä tavoitteita pohjoisnaparetkelle voi asettaa. Arduinin edellinen yritys epäonnistui pahasti. Jo pienempimuotoisessa Lapin retkeilyssä painotetaan, ettei kairaan tule koskaan lähteä yksin. Tähän ei löydy mitään poikkeusta – ei edes Arduinin tapauksessa. Kun etsinnät ovat kalliita ja niihin sisältyy omat riskinsä, tällainen ”retkeily” tulisi jopa kansainvälisesti kieltää.

Mielestäni tapauksen käsittelyn olisi pitänyt olla kriittistä, avointa ja informatiivista. Kokenutkin retkeilijä, kuten Arduin, voi tehdä virheitä ja arvelen, että hän – jos voisi - haluaisi varoittaa muita tekemästä samoja virheitä. Näin haluan uskoa.

Timo Kiiski
Rauma

Arvoisat tunturilatulaiset!

Kiitos Timo Kiiskelle palautteesta!

Dominick Arduin lähti ensimmäiselle vaellukselleen Pohjoisnavalle keväällä 2003. Silloin hän järjesti lähtöpäivänään tiedotustilaisuuden Helsingissä ja pyysi allekirjoittanutta mukaan avaamaan ko. tilaisuuden.

Aloitin puheenvuoroni kysyen: ”Tiedätkö Dominick, mikä on tunturiin lähtijän ensimmäinen käsky?” ”Kyllä”, hän vastasi, ”älä koskaan lähde yksin tunturiin!” Tämän jälkeen hän selvitti yleisölle, miksi hän kuitenkin näin tekee.

Dominick perusteli päätöstään lähteä yksin vaellukselle sillä, että hänellä on erinomaiset yhteydenpitovälineet ja helikopteri aina lähtövalmiina, ja että hän oli maksanut jo mahdolliset pelastuslennot etukäteen. Mutta kuitenkin… ”Riski on aina olemassa, mutta ei aina edes niin suuri kuin esim. yksikseen Lapissa vaeltaminen”, Dominick korosti.

Nyt tiedämme, että näistä yhteydenpitovälineistä ei ollut mitään hyötyä tänä keväänä: onnettomuus tapahtui niin yllättäen!

Toinen asia, mihin Timo Kiiski puuttui, oli Dominickin varusteet. Olivatko ne liian heppoiset? Tiedämme ainoastaan, että hän valmistautui huolella retkeensä varusteita testaamalla ja kehittämällä.

Kolme vuotta sitten Dominick vaelsi magneettiselle Pohjoisnavalle. Seuraavana vuonna hän vietti kahden viikon leirin maantieteellisellä Pohjoisnavalla. Tämän jälkeen Dominick vaelsi ja leiriytyi useita kertoja ”Pohjoisessa” ja Siperiassa kokeneen Ben-valmentajansa kanssa. Ja sitten vielä se edellinen yritys.

Varusteet kehittyivät koko ajan. Tuo suurikokoinen ”pelastautumispuku” oli ollut ahkiossa lähdön hetkellä ja tarkoitettu vain mahdollisten railojen ylitykseen, vaatteiden päälle puettavaksi. Siksi Berhard Buiges sanoi, ettei hän tiedä onko pukua käytetty. Ei sitä hiihtäessä ollut edes tarkoitus käyttää.

Summa summarum: Suomen Ladun edustajat (mm. Jaakko Paavela ja allekirjoittanut) toivoivat moneenkin kertaan, että Dominick olisi suunnitellut retkeä muiden ryhmien mukana – ei yksin. Mutta nämä toiveet eivät auttaneet.

Tänä vuonna Dominick Arduin ei järjestänyt tiedotustilaisuutta Helsingissä. Hän halusi lähteä matkaan vähin äänin. Lentokentällä olin ainoa tavaroiden kantaja. Ei hän silloin aavistanut, mikä mediamyllytys siitä tuli. Mutta mahdollisimman objektiivisesti olemme pyrkineet toimimaan lausuntoja antaessamme.

Ystävällisin terveisin
Tuomo Jantunen
Suomen Latu ry

Kolbman kuulumisia

Tunturikerho El Qoplan syys käynnistyy ihan koht' sillään kunhan ihmiset on saanut purettua Tatran tuliaiset pusseistansa. Tatraturneen osanottajat on kaikki sanonnu, että oli tosihieno matka ja kohde. Onnittelut Lehtisen Jounille asioiden tyyräämisestä. Retkikaronkka pidetään joskus pimeempänä vuodenaikana.

Syksystä vois nostaa esille varmaan kolme asiaa: Susiaismatkan yhteydessä ainakin puheenjohtaja meinaa tehdä Suomussalmen ja Hyrynsalmen välillä n. 50 km mittaisen ns. Hallan Ukko-vaelluksen. Ukkohan oli oikealta nimeltään Johan Alfred Heikkinen ja hän oli melkoinen korpikeksijä. Silloin ei ollut vielä keksitty sanaa innovatiivinen, mutta sitä hän oli. Rakensi metsiinsä tärpättitehtaan, teki tervaa, ajeli porolla Vienanmeren rannoilla, perusti porofarmin, kävi kauppaa ja vaikka mitä. Ehkä tunnetuin hän on itsenäisyysmiehenä. Aikanaan kun jääkäreitä salaa kuljeteltiin pohjoista reittiä pitkin Ruotsin puolelle ja edelleen Saksaan, piti hän Hyrynsalmen korvissa yhtä etappipistettä talossansa ja oli vähän naapurin miesten epäilyttävänä silmätikkuna.

Kolbman Syyskäräjillä lokakuun lopulla kuullaan taas kaksikin esitystä: Britta Jokela kertoo pyöräretkestä Camino de Santiagolla ja Mika Nieminen kertoo Snowchange-projektista, jossa hän ja Mustosen Tero haastattelivat koko kalottialueen alkuperäiskansoja sikäläisistä ilmaston muutoksista. Kiinnostavaa. Pidetään kerhon syyskokous ja syödään keittolounas.

Pikkujoulukin pidetään ja pistetään sitäkin vähän uusiksi: Sinne ei päästetä Joulupukkia ollenkaan vaikka se kuulemma haluais tulla! Ja tarjoomukset hankitaan nyyttikestiperiaatteella.

Ensi vuoden puolelta on pakko lainata Kolbman Talvipäivien kutsua: "Taas Talvipäivät tulee... Velaatan kodan tienoo hehkuu ystävällistä punakkaa lämpöään talven keskelle. Perjantai-illasta sunnuntai-iltaan tapaat ystäviä teiskolaisessa metsässä. Tule koko ajaksi tai poikkea käymäseltään. Aina olet tervetullut"

Kaamosvaellusviikko tehdään "Tunturiladun syvään ytimeen" eli Susikyröön, keväthiihtoviikko Kilpisjärvelle ja vaellus Kebnekaiselle. Kesemmellä mennään katsoon lintuja meren rantaan, käydään pyörällä Saarenmaalla, opiskellaan merimelontaa Saaristomerellä ja mennään ainakin viikoks Jotunheimeniin Norjaan.

Voikaatten hyvin.

Tulosmaa

Ovtsin kuulumisia

Kesän taivaankansi on ollut kovin repaleinen. Kostuketta ylhäältä on riittänyt lähes päivittäin, jopa tulvaksi asti. Oman kesäjärvenkin vedenpinta nousi yli 60 sm parissa päivässä. Vain Lapista kuuluneet viestit ovat kertoneet todellisista kesähelteistä. Kaikki säät ovat kuiten retkeilysäitä, joten monenlaiseen menoon ovat ovtsilaisetkin kerinneet, on kelluttu kanooteilla Inarilla, tallusteltu Haltin suunnassa, ovatpa eräät bongailleet lintuja jopa Austraaliaassa asti.

Haristupaa on talkoiltu entistä ehompaan kuntoon. Aurinkopaneeli katolla mahdollistaa pimeähkön keittiöpuolen valaistuksen emäntien iloksi. Saunan ulkoseinään on vedelty tervaa, kodan tulisijaa on korotettu ja kämpälle tuovaa polkua on siloiteltu kantojen hävittämisellä. Kaiken puuhailun ohella on tietysti saunottu ja uitu ja nautittu kesän kauneudesta.

Jyväskylän Laajavuoren maastot olivat Suomen Ladun leiripäivien näyttämönä. Tunturilatulaisethan kunnostautuivat siellä oikein näyttävästi.

Omat kesäpäivät vietettiin Syöksynsuussa. Alppaslaiset olivat keksineet mukavaa ohjelmaa, mistä mukanaolijat lausuvat kiitoksen paljoutta. Ylimääräistä yllätystä tuli ampiaisten hyökkäyksestä, mikä vain osoitti, että retkeläisten on varauduttava kaikkeen uusien turvatoimenpiteidenkin vaatimusten mukaan.

Kesäajan retket on taivallettu ja meloskeltu ja pyöräilty; nyt odotellaan syksyn kerhoviikkoa, jonka vietämme Kemijärven Ulkuniemellä Seijan ja Unton vieraina. Ohjelmassa on perunannostoa, kalastusta, marjastusta, sienestystä ja mitä kaikkea muuta ihanaa siellä lieneekään.

Yksi hyvä uutinen on vielä kerrottava. Elokuussa kerhomme nestor ja Ovtsin ensimmäinen puheenjohtaja Jouko. K.Järviö saavutti kunnioitettavan 90 vuoden iän. Lämpimät onnittelut meiltä kaikilta!

Ja sitten mennään joukolla Sotkamoon susiaisiin. Siellä taas tavataan.

Ritvis

Kavtsin terveiset

Tervehdys kavtsilaisilta, väärtit!

Kesä on ollut hyvin vilkasta toimintaa kerhossamme, lähes joka viikolta löytyy allakasta jokin merkintä. Kaikkeen ei mitenkään ehdi osallistua vaikka mieli tekisi, työ kun asettaa omat rajoituksensa. Osallistujia on ollut ilahduttavan runsaasti, jotkin tapahtumat ovat jopa olleet "loppuunmyytyjä", käytännön syistä joillekin tapahtumille joudutaan asettamaan osallistujakatto.

Suomi päästä päähän projektimme jatkui heinäkuun lopulla pyöräilyllä Rukalta Nurmekseen 21 hengen voimin. Retki sujui erinomaisesti eikä keneltäkään palanut edes pinna. Kuten niin usein Kavtsin tilaisuuksissa sääkin suosi; pyöräilijät kastuivat vain yhtenä päivänä vaikka suuressa osassa Suomea samalla viikolla lähinnä uitiin. Hurjasteluakin esiintyi, on kuulunut huhuja lähes 60 km tuntinopeuksista – retkivarusteissa. Tällaisesta rauhallisesti työmatkoja polkevasta se tuntuu riskipeliltä, etenkin kun omassa työporukassani on kesän aikana sattunut parikin aika hurjaa pyöräonnettomuutta, tosin vauhti ei ole niissä ollut ensisijainen syy.

Kesäkuussa Kavtsi oli perinteisesti mukana Suomi-meloo viestissä. Harmittamaan jäi vain niukka tappio voittajille maskottikilpailussa. Muutenkin kavtsilaiset ovat kunnostautuneet kilpailuissa; erämelonnan SM-kilpailussa oli neljä Kavtsin partiota, leiripäivien vaelluskilpailussa kolme. Viimemainitun menestyksestä toisaalla. Korostan tässäkin, että mielestäni kilpaileminen on vain yksi sivujuonne retkeilyssä, tosin opettavainen sellainen.

Tiesin entuudestaan Kavtsin naiset monitaitoisiksi ihmisiksi, mutta että he ovat vielä valtavan taiteellisia! Tämä puoli tuli todistetuksi helteisenä viikonloppuna Kärrikaltiossa kun naisten käsiin annettiin kassilliset lampaanvillaa ja tukku hyviä ohjeita. Ensikertalaisiltakin syntyi huovuttamalla istuinalustoja, hattuja ym. Taitavat "istuinalustat" tosin joutua seinälle, eihän sellaisilla taideteoksilla kehtaa istua!

Syksyllä toiminta jatkuu edelleen yhtä vilkkaana. Kohokohtana on kolmas etappi Suomi päästä päähän tapahtumassa: ruskavaellus Nurmeksesta Kolille. Ilmoittautuneita on jo nyt yli 30 joten melkoinen rinkkaselkäisten letka silloin jutaa UKK-reitin poluilla Pohjois-Karjalassa.

Myös perinteinen Kösän vetämä kaamosvaellus kuuluu syksyn ohjelmaan. Lyhyempiä retkiä ovat viikonloppu Seitsemisessä ja ns. puolipitkä marssi Nuuksiossa. Koko syksyisen päivän valoisa aika Nuuksiossakin käytetään ulkoiluun. Vielä itsenäisyyspäivän "pitkänä" viikonloppuna retkitoimikunta on luvannut järjestää jotain retkeilyllistä jännää Kärrikaltion maisemissa.

Syyskuun kerhoillassa paneudutaan digitaalisen kuvauksen perusteisiin. Moni retkeilijäkin on jo retkimuistojen tallennuksessa vaihtanut uuteen tekniikkaan ja kun omasta porukasta löytyy alan taitajia, katsottiin aihe kerhoillan arvoiseksi vielä ennen ruskaretkiä.

Lokakuussa on sääntömääräinen syyskokous jossa päätetään ensi vuoden toiminnan suuntaviivoista ja ketkä kerhoa ensi vuonna vetävät. Kokouksen jälkeen katsellaan kuvia menneistä tapahtumista. Marraskuun kerhoiltaan saamme vieraan Rovaniemeltä, tutkija Paulo Susiluoto kertoo elävän poron käytöstä matkailussa. Samalla matkalla Paulo käy myös Vantaan Ladun vieraana, näin saamme matkakustannukset jaettua. Syksyn viimeisessä kerhoillassa kuulemme arktisen luonnon suojelusta ja suurpedoista.

Kaiken tämän välillä käymme myös susiaisissa ja huhuja on kuulunut uusista kavtsilaisista susista. Odotellaan, miten suden huuto kuuluu…

Tervetuloa mukaan muutkin kuin kavtsilaiset! Lisätietoa nettisivuiltamme, www.kolumbus.fi/tunturikerho.kavtsi tai kerholaisilta. Toivotan värikästä ruskaa kaikille!

Retkeillään,
Hannu

Taitavia ovat nämä Kavtsin naiset.

Tervehdys Satakunnasta!

Mitähän menneestä kesästä olisi mieltä? No, kostea se ainakin ilmojen puolesta oli. Heinä-elokuun vaihteessa kun tulimme kotiin Haltin huiputukselta, keli oli kuivaa aina - Huittisiin asti. Kotikylässä asfaltti kiilsi ja ilman tuoksu ei ollut paras mahdollinen. Tuntui kuin kaikki kasvitkin olisivat menettäneet toivonsa ja olivat antaneet periksi. Kotimaalla perunat kärsivät rutosta eikä ryytimaa muutenkaan kukoistanut.

Kesään ja alkusyksyyn on kerhossamme mahtunut kolme vaellusta. Aikuinen - lapsi -vaellus kiinnosti hyvin, kaksi pikkubussillista innokkaita vaeltajia haki varsin kansainvälisellä kokoonpanolla elämyksiä Aarnon johdolla Lemmenjoelta. Tästä reissusta voitte lukea toisaalta tästä lehdestä.

Naiset vaelsivat 13 hengen joukolla Haltille. Saavuttaessa Kilpisjärvelle näky oli epätoivoinen. Puusto oli menettänyt lehtensä, laajoilla rinteillä näkyi vain muutama tupsu vihreää. Tunturimittareilla oli ollut nälkä. Madot olivat jo kotiloituneet, joten hyllyvää vihreää matomattoa ei enää näkynyt. Onneksi.

Vaelluksella sää suosi, vaikkakin tottakai huiputtaessamme Haltia saimme noustessa niskaamme vettä useaan otteeseen ja huipulla puhalsi kylmä tuuli. Jopa niin kylmä, että märät sadehousut alkoivat huurtua.

Kolmas ryhmämme lähti Susikyröltä kiertelemään Hetan ja Pallaksen suuntaan. Pieni ryhmä teki matkaa Airin johdolta ja ensi käden tietoja kuunnellessa kaikki meni hyvin. Kalevilla oli Susikurössä naisseuraa ja he tekivät päivävaelluksia Susikyröstä ympäristöön. Saimme mukaamme myös neljä uutta tuttavuutta, toivottavasti piditte kokemastanne.

Yritimme myös järjestää bussireissua Inarin seudulle niin, että alueella olisi perehdytty Lappiin pintaa syvemmältä. Yllätykseksemme reissuun lähtijöitä ei ilmaantunut, ja jouduimme perumaan koko matkan. Harmi, Aarno oli rakentanut mielenkiintoisen kokonaisuuden.

Syksyyn mahtuu kaikenlaista. Päällimmäisenä meillä on kevätpäivien suunnittelu. Toivomme, että saamme tunturilatulaisia sankoin joukoin Sääksjärven rannalle Aittakarin leirikeskukseen 4. - 6. 3. 2005.

Olemme ajatelleet niin, että kevätpäiviin olennaisena osana liittyvä kevätkokous pidettäisiin joko heti lauantaina aamupäivällä alta pois tai sitten sunnuntaiaamuna, jotta ulkoilupainotteinen ohjelmamme saisi riittävästi aikaa. Toivomme hartaasti, että säiden haltija olisi kevätpäiville suosiollinen ja pystyisimme olemaan ulkona mahdollisimman paljon. Voi olla, että pääsette syventymään satakuntalaiseen elämänmenoon vähän eri kantilta kuin taannoisilla, muutama vuosi sitten pitämillämme kesäpäivillä.

No, ennen kevätpäiviä tavataan joukolla Sotkamon Susiaisissa.

Terveisin
Haltin huiputtaja
77223

Viljo Teittinen on poissa

Joukostamme on poistunut monista talkoista tuttu Tunturiladun ainaisjäsen **Viljo Teittinen**, joka oli syntynyt Vilhulan kylässä Pieksämäen maalaiskunnassa 5. 4. 1914.

Viljo Teittinen osallistui Lapin kämppiemme rakentamiseen muun muassa siten, että kun Talaksen rakennuspaikka löytyi hänlupasi kuljetta hirret kuljetusliikkeensä autolla ilmaiseksi, kunhan hirret löytyvät vain Suomen rajojen sisäpuolelta.

Purettava aittarakennus löytyo läheltä Viljo Teittisen omaa kesämökkiä. Runsalan kartanon aittarakennus purettiin ja lastattiin Viljon autoon ja matka kohti Sarmijärven pohjoispäätä alkoi, josta hirret sitten edelleen kuljetettiin moottorikelkalla kevään viimeisillä lumikeleillä Talaksen rakennuspaikalle.

Viljo nähtiin ennen kaikkea Lapin kämppiemme rakennustalkoissa, mutta myös täällä etelässä Hän osallistui ahketasti toimintaamme.

Viimeiset vuotensa Viljo Teittinen asui Koivurannan vanhainkodissa, josta käsin Hän seurasi Tunturikerhomme ja Tunturiladun toimintaa.

Kiitollisena Tunturiladun hyväksi tehdystä työstä jäämme muistelemaan Viljo Teittistä.

Viljoa viimeiselle vaellukselle saattelee Tunturikerho Njealljen puolesta

Lea Sarkeala
puheenjohtaja

Tunturikerho Njealle

Kesä vuonna 2004 alkaa hissunkissun muuttumaan syksyksi. Lapin suunnasta on tullut useammaltakin suunnalta viestiä, että komea ruska on tulossa. Tätä kirjoitettaessa oma ruskantarkistusmatkamme oli vielä edessäpäin, nyt lehden tullessa postilaatikkoon se on jo takana.

Ruskaretken jälkeen tämän syyskauden ohjelmaan kuuluu vielä monta yhteistä tilaisuutta - ensiapukurssia olemme yrittäneet järjestää, mutta jostakin syystä sinne ei ole tunkua. Katsotaan nyt, kannattaako sitä järjestää. Jos olet kiinnostunut, otathan yhteyttä Leena Arposeen.

Syksyn tapahtumista, lokakuun alussa on Tunturiladun kokous ja susiaiset, jonne olemme lähdössä yhteisellä kyydillä, jos osallistujia on tarpeeksi. Ilmoittaudu ajoissa, jotta voimme varata sopivan kokoisen bussin sekä majoituksen.

Lokakuussa kokoonnumme oman kerhomme kokoukseen tulevan vuoden toimintaa suunnittelemaan ja valitsemaan kerhon toiminnan pyörittäjiä. Mietihän valmiiksi mitä haluaisit tehdä kerhon kanssa ja laita paperille ajatuksia valittavista toimihenkilöistä ja tapahtumista, niin ei pääse unohtumaan.

Ensi kesän päätapahtuma lienee Tunturiladun kesäpäivät, jotka on annettu järjestettäväksemme. Salaisuuden verhoa siitä miten ne on tarkoitus järjestää raotamme sitten kokouksessamme. Keäspäivätunnuksen jätän Teille mietittäväksi jo nyt, että ei tule kiire - tulee se sittenkin! Ensi syksyn ruskaretkikin työllistää meitä normaalia enemmän, sillä saamme Sveitsin matkan isäntämme vieraaksemme, mutta onneksi sen järjestelyt ovat jo hyvässä alussa Leenan pätevässä otteessa.

Menneestä kesästä on jäänyt mukavia muistoja mm. yhteisestä juhannuksesta täällä Kangaspellossa sekä elokuun toimintapäivästä, johon osallistui vähän porukkaa, mutta täytyy sanoa, että ”laatu” korvasi määrän. Suurkiitos talkooväelle, joka pani rankakasan matalaksi ja turvasi näin tulevan talven polttopuutarpeeni. Uudet rankakasat saivat myös hyvän alun rannalla - tulevia talkoita varten!

Tänä vuonna olemme saaneet kerhoomme uusia jäseniä, jotka toivotan lämpimästi tervetulleeksi mukaan toimintaamme. Muutaman tapasimmekin ensimmäisen kerran ruskamatkallamme.

Syksy on mukavaa aikaa, ruska, sienet, marjat, kuulaat ihanat lenkkeilyilmat ja aikaa taas paneutua Tunturiladun toimintaan. Tavataanhan taas, muistellaan menneitä ja suunnitellaan tulevia, vaikka Härkämäen kohdalla katsellen kaukoputkella tähtiä taivaalla.

Syksyisin ajatuksin
Lea
puheenjohtaja

KERHOVASTAAVAT 2004

OKTA (1) Kajaani (1964 uud. 21.9.1984)
Pj. Liisa Haapalainen, Peltokatu 6 A 4, 88600 SOTKAMO, puh. 08-666 1932 liisa.haapalainen@luukku.com
Siht. Anja Vitikka, Torikatu 4, 87500 KAJAANI, puh. 08-639 708

KUOKTE (2) Hyvinkää-Riihimäki (15.2.1967)
Pj. Markku Salminen, Vuoritie 24, 04400 JÄRVENPÄÄ, puh. 09-291 9916, 040-548 4600, markku.a.salminen@jippii.fi
Siht. Päivi Härkönen, Antinsaarenkatu 28, 05800 Hyvinkää, puh. 040-7281908paivi.harkonen@pp2.inet.fi

KOLBMA (3) Tampere (27.5.1967)
Pj. Timo Tulosmaa, Majakkakatu 3, 33410 TAMPERE, puh. 050-563 5489 timo.tulosmaa@sci.fi
Siht. Sirkka-Liisa Jantunen, Nikinväylä 3 A1, 33580 TAMPERE, puh. 040-771 0305, sirkka-liisa.jantunen@ata-gears.fi

NJEALLJE (4) Pieksänmäki – Mikkeli - Varkaus (16.1.1970)
Pj. Lea Sarkeala, Pirtinranta 2 C, 78200 VARKAUS, puh. 017-556 5400, 0400-299 956, lea.sarkeala@tmileasarkeala.inet.fi
Siht. Leila Auvinen, Alvarintie 7, 78300 VARKAUS, puh. 017-555 2297, 040-869 9001 leila.auvinen@pp.inet.fi

VIHTTA (5) Vaasa (29.1.1970)
Pj. Tapani Rajala, Lapuankatu 6 D 5, 65350 VAASA, puh. 06-315 4112, 050-330 8045, tapani.rajala@fi.abb.com
Siht. Kaija Mariapori, Keskuskatu 18, 65320 VAASA, puh. 06-3153 515, 050-5240 850

KUHTTA (6) Itäinen Helsinki (1971)
Pj. Lotta Lehtonen, Kuusistonlinnantie 4 A 1, 00900 HELSINKI, puh. 040-511 4381, lotta.lehtonen@helsinki.fi
Siht. Eeva-Mari Kivimäki, Hakaniemenkatu 11 A, 00530 HELSINKI puh. 050-309 3584

TSIETSA (7) Iisalmi (5.3.1972)
Pj. Urpo Häkkinen, Huuhkajantie 9 71800 SIILINJÄRVI, puh. 017-462 1922, 050-565 9839, urpoh@dnainternet.net
Siht. Hannu Katainen, Honkakatu 3 as 6, 74130 IISALMI, puh. 017-822 746, 0400-525 415, hannu.katainen@reppu.net

KAVTSI (8) Helsinki (23.10.1972)
Pj. Hannu Maula, Hippiäistie 6, puh. 09-345 1820, 040-519 5079, hannu@maula.pp.fi
Siht. Juha Kelkka, Vanhaistentie 7 A 14
00420 HELSINKI, puh. 09-531 428, 050-528 4538, juha.kelkka@fi.abb.com

OVTSI (9) Jyväskylä (28.9.1976)
Pj. Pauli Hulkkonen, Ruokkeentie 324
40270 PALOKKA, puh. 014-311 0790, 0400-547 743, hulkkonen.pauli@suomi24.fi
Siht. Ritva Loimio, Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, puh. 014-615 282, 040-552 1037, riloimio@cc.jyu.fi

LOGI (10) Turku (19.2.1978)
Pj. Paavo Kramsu, Lauklähteenkatu 6 A 23, 20740 TURKU, puh. 02-236 3369, 040-706 2764, paavo.kramsu@luukku.com
Siht. Paula Jukala, Rätiälänkatu 20 C 24, 20810 TURKU, puh. 02-251 7116, 0400-820 167

ALPPAS (11) Hämeenlinna (28.11.1984)
Pj. Teuvo Heinonen, Nujulantie 3 13300 HÄMEENLINNA, puh. 03-619 7359
Siht. Marja-Liisa Mäki, Torikatu 10 A 6, 13100 HÄMEENLINNA, puh. 03-675 9061

KUMPE (12) Pohjois-Karjala (1985)
Pj. Pentti Huikuri, Mäntytie 3, 83100 LIPERI, puh. 040-763 2276
Siht. Eila Vatanen, Tapionkatu 44F 80230 JOENSUU, puh. 013-137322

KUOVZA (13) Kymenlaakso (1970)
Pj. Veijo Taavitsainen, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, puh. 05-281 249, 050-5254698
Siht. Sirkku Kanervio, Tornatorintie 13 A 25, 48100 KOTKA, puh. 040-554 6948 sirkku.kanervio@suomi24.fi

GEATKI (14) Satakunta
Pj. Satu Ojala, Loimijoentie 817, 32700 HUITTINEN, puh. 02-566 654, 050-523 4844, satu.ojala@huittistensanomalehti.fi
Siht. Pirkko Liuksiala, Huhkolantie 3 B 20, 32700 HUITTINEN, puh. 02-567 024, pirkko.liuksiala@huittinen.fi

NJALLA (15) Tunturilappi (1.11.1997)
Pj. Anne Toivonen, Ounasjoentie 99140 Köngäs, puh. 016-657 535, 0400-918 369, anne.toivonen@levi.fi
Siht. Paula Naukkarinen, Valtatie 21, 99100 KITTILÄ, puh. 016-642 156, 040-846 2156

Vuonna 2002 Ovtsi teki ensimmäisen melontavaelluksensa Inarille. Se suuntautui Inarin eteläosiin kesäkuun 9.-16. päivä. Silloin Inari näytti meille kauneimmat kasvonsa aurinkoisten ilmojen ja peilityynien selkien muodossa, vaikka moni oli meille lunta, jäätä ja myrskyä povannut.

Silloin ajattelimme, ettemme varmaan enää koskaan saa meloa Inarilla yhtä ihanteellisissa olosuhteissa. Mutta kuinkas kävikään.

Tänä kesänä, siis vuonna 2004, tutustuimme Inarin pohjoisosiin ja niinpä lähdimme matkaan vasta kesäkuun puolivälissä. Siihen asti olivat säät olleet koko Suomessa tosi kurjat, kylmät ja sateiset. Vielä lähtöä edeltävänä iltana satoi reippaasti ja lähes taukoamatta.

Mutta niin ihmeelliseltä kuin se kuulostaakin, kesä alkoi Inarilla samaan aikaan kuin Ovtsin melonta. Päivä päivältä ilma ja vesi lämpenivät, kunnes tultiin jo helle-lukemiin. Tiettävästi Inari oli sillä viikolla Suomen lämpöisin paikka.

Toki lämpö toi mukanaan muutaman ukkoskuuron, mutta ne menivät pian ohitse. Ja mikä tärkeintä melomisen kannalta, niin kovat tuulet pysyivät poissa ja tekivät näin melomisen leppoisaksi ja nautittavaksi. Kiitollisia olemme meille annetuista olosuhteista.

Päiväkirjaan kirjattua

Ohessa reissun retkikertomus melkein suoraan kopioituna yhteisestä matkapäiväkirjasta. Se kuvailee retken vaiheet paremmin kuin itse osaisin kertoa.

Mukana oli 3 inkkaria ja 3 kajakkia, yhteensä 9 henkilöä. Vetäjänä Tuula Granroth.

Torstaina 17. 6.

Hietajoen leirintäalue (Partakko) – Pisteriniemi 26 km

Yövyttyämme Hietajoen suulla leirintäalueen mökeissä ja pakattuamme aamulla kanootit, lähdimme noin klo 10:n maissa Partakon selän yli. Meloimme Kettuniemen ympäri, kohti Kallovuonon venetietä. Retkemme vetäjä, Tuula, oli kovin flunssainen.

Aurinko paistoi, mutta kahvitauolla vähän ripsautti vettä. Järvi oli melko tyyni.

Venetie alkoi rehevän lahden pohjukasta ja oli pituudeltaan noin 400 metriä. Se näytti kauan sitten rakennetulta, sillä tukit olivat jo aika harmaita ja lahoja. Minkäänlaista vetovaunua ei ollut, vaan kanootit olisi pitänyt kantaa tai kiskoa pitkin tukkeja.

Vaikutti työläältä ja hikiseltä puuhalta, mutta meillä oli onneksi tarkoitus vain katsastaa paikka, ei ylittää kannasta. Niinpä kävelimme kannaksen toiselle puolelle, Lammaslahden rantaa katsomaan.

Ovtsilaiset vaelsivat meloen Inarilla

Raili ja Sakari Jarva koskenlaskussa.

Pekka yritti kalastaa, mutta viehe jäi pohjaan kiinni. Lopulta kuitenkin saimme sen irrotetuksi ja matka jatkui.

Meloimme pitkin Vasikkaselän reunaa Marjasaareen, jossa pidimme tauon. Sieltä jatkoimme yöpymispaikkaamme Pisteriniemeen, jossa on autiotupa. Nukkumapaikkoja olisi kämpässä riittänyt kaikille (osassa jopa patjat), mutta jotkut majoittuivat telttoihin. Ilta oli tyyni ja kaunis.

Melontamatka 26 km.

Linnut:

1. tukkakoskelo, 2. telkkä, 3. valkoviklo, 4. haarapääsky, 5. mustalintu, 6. kuikka, 7. järripeippo, 8. punakylkirastas, 9. harmaasieppo, 10. leppälintu, 11. kalalokki, 12. harmaalokki, 13. rantasipi, 14. mustaviklo, 15. pikkukuovi, 16. käki, 17. västäräkki, 18. tilhi, 19. pajulintu 20. lapintiira.

Perjantai 18. 6.

Pisteriniemi – Naittuniemi 17 km

Kylläpä kaikkia nukutti makeasti. Aamulla heräiltiin puoli kahdeksan maissa. Sää oli pilvinen ja ajoittain pientä tihkusadetta oli ilmassa. Rohkeimmat aamu-uivat, vaikka veden lämpötila oli vain 6 C ja Ilman lämpötila 7 C.

Tuula oli antanut runsaasti aikaa aamutoimiin, klo 11 asti, (ilmeisesti itsekkäistä syistä), mutta jo klo 10.30 kaikki olivat valmiina. Lähdimme hiljakseen melomaan Tuulan johdolla kohti Korppilahtea.

Noin 10 km:n matkaan kului aikaa parisen tuntia. Hiekkarantaa ja telttapaikkoja paikalta ei löytynyt, mutta pidimme kuitenkin pitkän tauon. Osa väestä kävi läheisillä pikkujärvillä narraamassa ahvenia ja Pekka saikin kaksi komeaa kalaa.

Päivällä sää kirkastui ja aurinko alkoi paistaa. Lämmintä oli jopa 15 C. Jatkoimme matkaa eteenpäin kohti Suolisvuonoa ja Naittuniemeä. Niemestä löytyikin pienen haeskelun jälkeen riittävästi tyydyttäviä telttapaikkoja. Niinpä kaikki keskittyivät viettämään kauniissa säässä leiri-iltaa. Lintulajeja on kasassa jo yli 30, parhaana heti aamulla nähty kaarteleva maakotka.

Melontamatka 17 km.

Linnut:

21. korppi, 22. varis, 23. selkälokki, 24. isokoskelo, 25. haapana, 26. tunturikihu, 27. maakotka, 28. liro, 29. räkättirastas, 30. metsäkirvinen, 31. piekana, 32. urpiainen, 33. sinisorsa, 34. merilokki.

Lauantai 19. 6.

Naittuniemi – Kyyneljärven N-pää 17 km

Hyvin meni yö Naittuniemessä, mutta kala ei tärpännyt. Aamuyöllä neljän maissa lämpötila oli 3 C. Porukka heräili klo 8:n maissa kirkkaaseen auringonpaisteeseen. Silloin oli lämmintä jo 11 C. Lähtö tapahtui suunnitelman mukaisesti klo 10. Melontakeli oli hyvä ja tuuli olematon.

Suolisvuonon rannalla olevassa niemessä pidettiin pieni tauko ennen kuin jatkettiin Suolistaipaleen ”venehissille”.

Hissi olikin kätevä peli ja kanootit olivat hetken päästä Suolisjärven puolella (2m ylempänä). Kyseessä oli siis lyhyen kannaksen (noin 60 m) yli kulkevat kiskot ja niillä vetovaunu, jota kiskottiin vaijereilla.

Kampisysteemikin oli, mutta se osoittautui liian hitaaksi. Yksin kulkiessa kuitenkin ehkä ainoa mahdollisuus. Tämä venetieksi sanottu osuus oli Suolistaipaleen autiotuvan kohdalla. Siitä pari sataa metriä itään oli rannassa uudehko kota ja laituri. Kun kanootit oli saatu kannaksen yli, olikin taas ruokatauon aika.

Ja matka jatkui pitkin Suolisjärveä, jossa asustaa hirmuisia harjuksia, sanoi Pekka. Talvella järven jääkansi kuulemma pullistelee niiden selkäevien nostamana. Yhtä kiinni ollutta ja karannutta kalaa lukuun ottamatta niitä ei kuitenkaan näkynyt. Tuikkeja kyllä näkyi.

Mielenkiintoisten pikkunivojen ja koskien kautta päästiin kirkkaasta vedestään kuululle Kyyneljärvelle. Porukan noviisi, Ilkka, laski kaatumatta ensimmäisen koskensa, mistä hän tietenkin oli ylpeä. Leiripaikka löytyi kauniista, sielikköä kasvavasta niemestä.

Ja tulihan sitä kalaakin, ei tosin harjuksia vaan kaksi haukea (n. 1 kg/kpl). Toisen sai Pekka ja toisen Jarvat yhteistyönä. Harjuskin tuli ja sen sai Leena leirin rannasta. Sitä ennen hänellä oli kiinni alamittainen taimen, joka päästettiin takaisin kasvamaan. Pekka kävi vielä yökalassa, tuloksena lisää haukia. Kello 23.30 oli leiri hiljaisena. Hieno sää, kyllä kelpaa.

Melontamatka 17 km.

Linnut:
Ei uusia lajeja.

Sunnuntai 20. 6.

Kyyneljärven N-pää - Kyynelvuonon itäranta (Koppasaaren kohdalla) 14 km

Suolistaipaleen venehissi toiminnassa.

Porukka heräsi pirteänä uuteen, aurinkoiseen päivään sielikkö- ja kurjenkanervamättäille viritetyissä teltoissa, hyvin nukutun yön jälkeen.

Sää oli loistava – vain ohutta harsopilveä, ja aamulämpötilakin oli jo 17 C. Meloimme tunnin tyynessä, kristallinkirkkaassa Kyyneljärvessä ennen jaloittelutaukoa ja ihastelimme erämaajärven karua kauneutta.

Ei mökin mökkiä koko järvellä, kiitos Metsähallituksen. Valtio ei onneksi ole alkanut täällä rahapulassaan myydä kesämökkitontteja. Näin myös säilyköön.

Leppoisan melomisen keskeytti ylimmäinen Vuopajanniemen koski. Tuula vastuuntuntoisena ja kokeneena retkenjohtajana viitoitti melonnallaan hyvän ja turvallisen laskureitin kosken kuohujen läpi.

Pekka ja Hannu laskivat inkkarillaan perässä, mutta he juuttuivat pahimmassa virtauspaikassa kivelle. Eki ja Leena tulivat seuraavana. He yrittivät väistää lasku-uoman tukkinutta edellistä kanoottia, mutta ajautuivat kiville. Kanootti kääntyi poikittain ja mukkelis makkelis.

Ihmiset uimasilleen ja tavarat pitkin virtaa. Jälkiviisaana voi todeta, että ei pidä meloa peräkkäin koskeen kuin köyhäntalon porsaat. Turvaväli kun pätee koskessakin. Ja tavarat on oltava aina kiinni.

Eki ja Leena kastuivat litimäriksi, samoin valitettavasti tavaratkin, mm. kaksi kameraa. Ongimme tavaroita kosken ja suvannon pinnalta ja pohjalta. Kaikki onneksi löytyivät. Aikaistimme ruokataukoa ja kuivattelimme kastuneita vaatteita, ym.

Noviisi selvisi tästäkin koskesta aloittelijan tuurillaan. Parin tunnin jälkeen jatkoimme melontaamme parin nivan kautta Kyynelvuonon itärannalle, Koppasaarta vastapäätä, mihin pystytimme leirimme. Kohta heiluivat pyykkinarut ja soppapadat porisivat. Helle jatkui, lämpötila oli 25 C, mutta ukkosrintama nousi etelästä. Inarijärven 13 C –asteinen vesi houkutteli valtaosan reissulaisista uimaan – tai ainakin iltapesulle. Tapahtumakylläinen päivä päättyi lettukesteihin. Hyvää yötä.

Melontamatka 14 km.

Linnut:
Ei uusia lajeja.

Osallistujat:
Tuula Granroth, kajakkiyksikkö, retken vetäjä
Vappu Kiiski, kajakkiyksikkö
Ilkka Vatanen, kajakkiyksikkö
Raili ja Sakari Jarva, inkkari
Pekka Kolari ja Hannu Ahonen, inkkari
Leena Tanhuanpää ja Eki Myllärinen, inkkari.

Jatkuu seuraavassa numerossa

Pyöräretki Saarenmaalla

Anglan tuulimyllyt ovat kuuluisat. Oli jäätelötauon paikka.

Helatorstaiviikko oli jälleen vihttalaisten ja kahden logilaisen pyöräretken ajankohta, kaikkiaan meitä oli 12 urhoollista ja päämääränämme oli tällä kertaa kiertää Saarenmaa.

Valmisteluja oli tehty pitkään ja niin lauantaina lähdettiin, ensin piti kaikkien päästä Helsinkiin ja sieltä SuperSeaCatilla Tallinnaan. Pari tuntia ehdimme tarkastella Viron pääkaupunkia aurinkoisessa säässä. Bussissa näimme maisemia ja unikuviakin, välillä satoi.

Auringonpaisteessa tulimme Virtsuun, lautta-rannassa olivat myös Tapani, Anja ja auto peräkärryineen. Tämä peräkärry olikin hyvä tuki, siirtymämatkoilla siinä kulkivat kaikkien pyörät ja matkatavarat.

Lautalla menimme Muhun saareen, Kuivastuun. Kun olimme maissa, niin silloin alkoi se lomamatka – pyörän selkään. Tapanin jakaman prujumateriaalin mukaan, yöpymispaikkaan oli 6 km. Emme päässeet selville, mitä mittayksikköä hän oli käyttänyt. No, lisäkilometrien jälkeen tulimme perille Aki Campingiin. Ravintolatilat olivat remontissa, mutta majat olivat kunnossa.

Tutkimme lähiympäristöä ja kävimme kaupassa. Iltanuotiolla makkarat paistuivat ja sitten majoihin. Aulis ja Paula olivat urhoollisia telttailijoita. Kirkon vieressä oli hyvä nukkua.

Seuraavaksi strutsitilalle

Sunnuntai valkeni aurinkoisena, siinä sitten kohti Koguvaa ja aamiaista. Käytiin ensin rannalla ja keinumaankin Anja ja Irma ehtivät. Katselimme salmen takana näkyvää Orissaarta, tulevaa kohdettamme. Kiertelimme ulkoilmamuseoaluetta, kävimme syömässä runsaan aamiaisen ja sitten Koguva kunstitallin valokuvanäyttelyyn.

Tapasimme valokuvaaja Andres Tarton ja Pirkko Silvennoisen (yksi taidehallin omistajista). Tällä luontokuvaajalla oli mielenkiintoinen näyttely virolaisista postilaatikoista. Vielä ostimme matkamuistoja parkkipaikan reunalta ja sitten eteenpäin.

Seuraava kohde oli strutsitila, ihailimme ja ihmettelimme eläimiä tilan emännän opastuksella. Seuraavaksi ajoimme pengertietä Saarenmaalle ja Orissaareen. Sieltä löytyi hyvä ruokapaikka tuhteine annoksineen, ja kyllä ruoka maistui. Tämän ruokapaikan, kuten useimmat muutkin kuten myös yöpymispaikkamme olivat Anja ja Tapani vapun tietämillä tutkailleet valmiiksi.

Illansuussa saavuimme Hiieväljään, majapaikkaamme oli turistitalo Välja. Täällä joukkoomme liittyivät vielä Kaija ja Pertti, Tapani haki heidät lauttarannasta. Saunan jälkeen maistui päivällinen ja olut.

Maanantai oli myös aurinkoinen, kun ensin kävimme katsomassa Karjan Pyhän Katariinan kirkkoa. Seuraava kohde oli Anglan kuulut tuulimyllyt, jäätelö teki kauppansa. Leisin kylässä kävimme kaupassa, Metskülän kautta matka jatkui.

Näimme omatekoisen pienen traktorin, kyllä sillä sai heinäpaalin kuljetettua. Tien vierestä löytyi näköalapaikka ja meille hyvä lounaspaikka. Pangan jyrkänteeltä oli komeat näkymät ja aikamoinen pudotus mereen. Siis hyvä taukopaikka tämäkin oli.

Võhman kautta Mustjalaan. Yöpymispaikkamme oli Mustjala loodusmaja, Eestin valtionmetsien maja (~ Metsähallitus). Talossa oli infopiste ja huoneita yöpymistä varten. Itse tehtynäkin ruoka maistui. Virkailijan ohjeiden mukaan nostimme kaikki pyörät sisälle yöksi.

Sade ei tahtia haitannut

Tiistaina oli pilvistä ja pian alkoi sataa, ja välillä kovinkin. Ei se tahtia haitannut. Kallesten kautta Veereen. Kaupassa kävimme ja uutuutena löytyi valkosipulilla maustettuja leivänpaloja. Sade alkoi tauota ja niin eteenpäin.

Kihelkonnan kylässä kävimme kaupassa, siellä Tapani ja Anja tapasivat tulevan yöpymispaikkamme emännän – maailma on pieni. Hieno lounaspaikkamme oli kaupan edessä katoksen alla. Tutustuimme vielä kirkkoon, kattotyöt olivat meneillään.

Läheisellä kukkulalla on vanha kellotapuli. Aurinko alkoi taas paistaa! Loonan kartanossa oli Vilsandin luonnonsuojelualueen infopiste, alueen linnuista oli mielenkiintoinen video kuten myös hienoja valokuvia. Kahvi maistui vielä ja sitten matkaan.

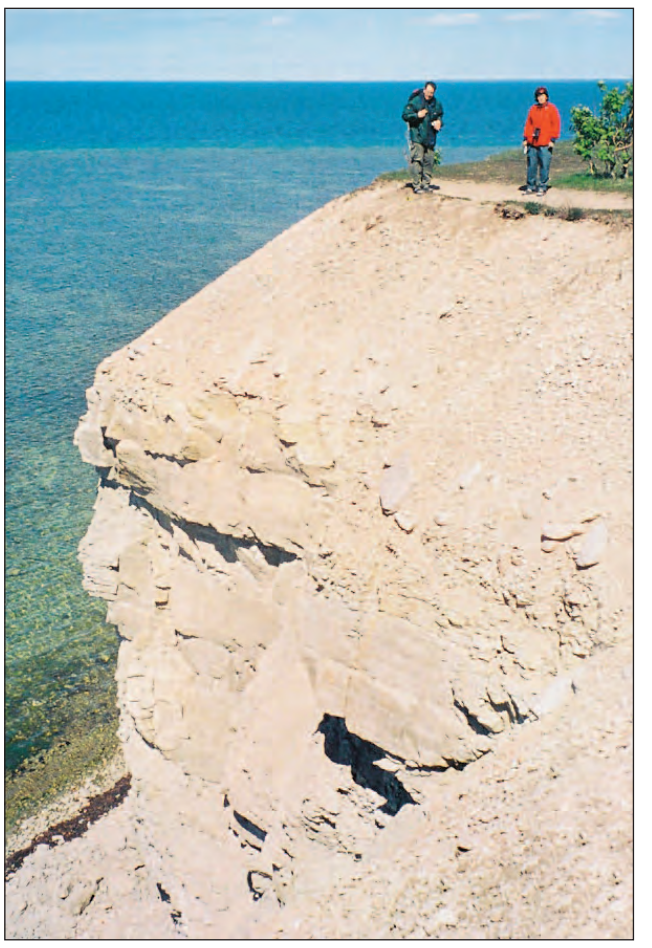
Iltalenkki näkötornille

Lümandan ja Kärdun kautta tulimme Viiduun. Yöpymispaikkamme oli Kuusiku tourist farm, hieno maatilamatkailupaikka. Viereisen Viidumäen luonnonsuojelualueen näkötornille teimme vielä iltalenkin, komeat maisemat. Kävimme vielä puiston inforakennuksessa, siinä on ollut aikanaan mm. spitaalisairaala. Sauna teki terää ja päivällinen maistui. Olimme kuin entisajassa vanhojen huonekalujen keskellä.

Keskiviikkona oli aurinkoista, mutta kovin tuulista. Alkumatka oli takaisin Kärduun ja sieltä Koimlan ja Taritun kautta rantatielle. Ihailimme komeita tyrskyjä.

Tiirimetsän jälkeen pääsimme taas asvalttitielle, suoraa tietä Tehumardiin. Täällä oli isot muistomerkit II maailmansodanaikaisista taisteluista.

Teimme myös ensimmäiset lintuhavainnot Liivin lahden puolella. Salmessa kävimme kaupassa, Anja osti melkein jo päiväpeitteenkin. Lounaspaikkamme oli meren rannalla. Läätsan jälkeen taas soratielle, matka jatkui Kaugatoman ja Loun kautta.

Pangan jyrkänteellä Tapani ja Irma.

Evästaukoa pidimme paikallisen sodanaikaisen panssariesteen luona, vielä betoniesteet olivat rivissä. Matka jatkui tästä vähän eri lailla, toiset ottivat vähän lisäkilometrejä sinne ja tänne. Lopulta kaikki menimme Kargin kautta Sorve turismitalulle.

Alkoi taas vähän sataa. Majoituimme eri taloihin. Saunan jälkeen kokoonnuimme päivälliselle, mitkä jatkuivat Tapanin syntymäpäiväkahvitteluna. Onnea Tapani!

Tauolla Ansekülan majakalla

Torstaina aurinko paistoi, mutta tuulta oli aika lailla. Jatkoimme Iiden, Laadlan ja Tammunan kautta Sääreen. Niemenkärjessä oli komea majakka ja jälleen paljon sodanaikaisia taistelumuistoja. Tutkimme paikkoja, ihailimme merta, teimme lintuhavaintoja ja tietysti myös evästelimme.

Matka jatkui Läbaran, Hangan ja Mäeben kautta. Jossain Vintrin tietämillä pidimme lounastaukoa entisen kaupan takapihalla, sinällään ihan hyvä paikka. Seuraava tauko oli Ansekülan majakalla, se ei ollut rannalla. Salmessa teimme taas ostoksia ja Anja sai sen peiton.

Tehumardin, Järven ja Keskrannan kautta Mändjalaan. Yöpymispaikkamme on Mändjala Jokimaja. Majoitus on pienissä huoneissa. Saunaan ei tullut sähköä, onneksi paikasta vastaava saatiin kiinni ja homma hoitui. Rohkeimmat menivät saunasta uimaan pitkän kahlaamisen jälkeen. Iltanuotiolla paistoimme vielä makkaraa.

Mändjala Jokimajan edessä otettiin reissun viimeisenä aamuna yhteispotretti koko seurueestamme.

Villisikaa lautasella

Perjantaina oli varsinainen turistipäivä. Aurinkoisessa säässä poljimme kohti Kuressaarta, huoltoauto sai tänään levätä. Nasvan jälkeen poikkesimme Looden tammimetsässä, komeita puita ja paljon kukkakasveja.

Rannalta löytyi laitumella olevia hevosia, teimme myös hyviä lintuhavaintoja ja katselimme Kuressaarta lahden takaa. Kuressaressa kävimme ensin katsomassa Piispanlinnaa. Siellä oli paljon nähtävää ja hyvät kahvit nautittiin tornikahvilassa.

Kiertelimme kaupungilla ja lopulta kaikki olivat ravintola Veskissä, tuulimyllyssä. Villisika maistui lautaselta, onneksi emme moiseen otukseen törmänneet matkalla. Raatihuoneen torilla terassilla maistui – olut!

Kävimme vielä varmistamassa linja-autoaseman paikan ja sitten paluumatkalle Mändjalaan. Saunottiin ja uitiin vielä perillä.

Lauantaiaamulla varhain läksimme viimeiselle etapille, Kuressaareen. Aamuhetki kullan kallis, tunnelma oli hieno, mutta kylmä! Yöllä oli ollut pakkasta.

Kun Kuressaaren linja-autoasemalla lastasimme pyörät ja matkatavarat, niin saldoksi koko matkan pyöräilleille tuli n. 350 km, muille sitten vähän vähemmän. Päivämatkat olivat sopivan mittaisia, n. 50–60 km.

Hyvin järjestelyt pelasivat ja sääkin oli meitä suosinut, vain yksi sadepäivä. Tuulta oli, joskus liiaksikin, eihän lättänällä saarella löytynyt tuulensuojaa, mutta ei se tahtia haitannut.

Maisemat olivat komeita, oli historiaa, oli yhteiskunnan uutta nousua. Ihmiset olivat ystävällisiä, suomella pärjäsi. Tosin päivien kuluessa puheemme alkoi olla viron ja suomen sekakieltä. Kiitos Tapani ja Anja, olitte tehneet hyvän pohjatyön koekäyttämällä reissumme, meidän oli helppo tulla näin ”valmiiseen pöytään”.

Loppumatka meni siis autolla Kuivastuun, Saarenmaa oli kierretty – tosin viimeinen neljännes autolla. Lautalla Virtsuun ja sitten Tallinnaan, tämä oli tulomatkan toisintona. Tallinnassa ostoksilla ja sitten SuperSeaCat – laivaan. Siellä kun muistelimme mennyttä viikkoa, niin selvisi mm. että ”mäyräkoira” oli selvinnyt kaikille uutena eläinhavaintona.

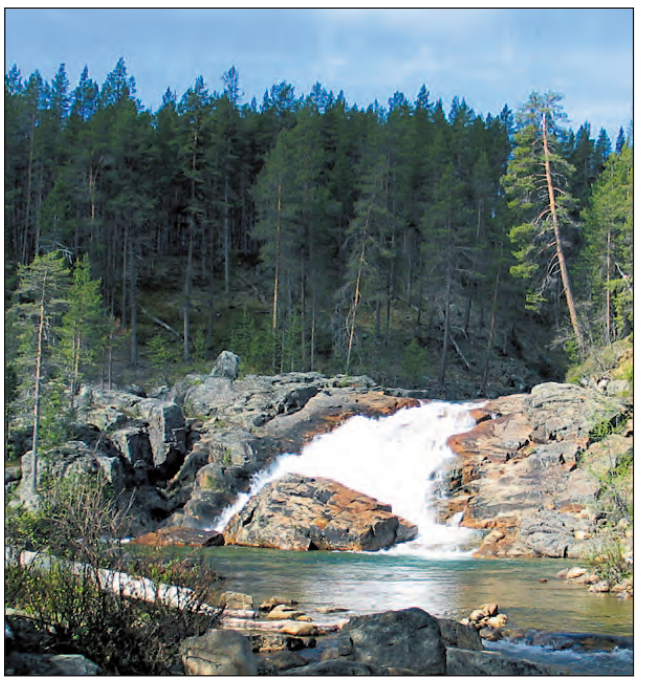
Ukkoskuuro toivotti meidät kotimaahan, onneksi se meni ohi ennen kuin olimme maissa. Ei sitten muuta kuin jokainen lähti kotiinpäin jälleen osa junalla, osa autolla.

Niin oli taas yksi mukava retki tehty. Kiitos Tapani, Anja, Elvi, Kaija, Paula, Irma, Pertti, Aulis, Seppo, Hannu ja Paavo, me teimme sen! Mihin seuraavaksi?

Muistiin merkinnyt
Marjut

Nuoria vaeltajia.

Ravadaksen putouksen loppuhuipennus.

Vaellusretki lasten ehdoilla

Kun eräopas, kuusi muuta aikuista ja 11 lasta (ikä 9-14vuotta) lähtee Lemmenjoelle viikon vaellukselle ennestään toisilleen tuntemattomien ihmisten kanssa, tulee jo kokeneemmallekin vaeltajalle monenlaisia ajatuksia etukäteen vastaan. Mitä jos lapset eivät jaksa tai jollekin sattuu jotain. Kokemus osoitti, että tällainenkin vaellus onnistuu oikein hyvin, kunhan reitin, muonan ja muun varustuksen mitoittaa oikein koko ryhmän vaelluskyvyn mukaisesti. Tämä onnistui Tunturikerho Geatkin Aikuinen-lapsi-vaelluksella.

Itse odotin matkalta sekä mahdollisuutta itse rentoutua työkiireitteni keskellä että viettää laatuaikaa hyvässä seurassa ja miellyttävässä ympäristössä omien lasteni kanssa. Tavoite onnistui täysin. Erämaassa työkiireet eivät tulleet kertaakaan mieleen ja pientä puuhaa riitti koko ajan omien lasten sekä muitten matkalaisten seurassa. Iltanuotiolla lättyjen paiston lomassa on hyvä keskustella myös elämän tärkeistä asioista ja kuunnella opas Aarnon jorinoita.

Seurueemme muodostui kovin erilaisista ihmisistä. Tyttöjä ja poikia, miehiä ja naisia, seurakunnan työntekijästä itsenäiseen yrittäjään.

Joukkoomme kauimpaa saapunut oli 10-vuotias sukulaistyttöni, joka asuu vakinaisesti Houstonissa, USA:ssa. Hän osasi ainoastaan englantia, joten matkan sivutuotteena koko seurue joutui kielikylpyyn. Varsinkin lapsille tämä oli virkistävä kokemus. Kaikki koulussa opittu sanavarasto tuli heti hyötykäyttöön.

Lemmenjoen luonto muodostui Texasin tytölle eksoottiseksi kokemukseksi. Onneksi kesäkuussa tunturista löytyi vielä lumisia kohtia. Tyttö saattoi elämänsä ensimmäistä kertaa osallistua kunnon lumisotaan.

Matka Lappiin taittui kahdella pikkubussilla lasten torkkuessa ja aikuisten vuorotellen ajaessa. Lemmenjoen maastoon puolestaan päästiin kätevästi jokiveneen kyydillä. Ensimmäinen yö nukuttiin kämpässä, mutta jo toisena päivänä päästiin vaelluksen makuun (10 km). Rinkka painoi jokaisella, mutta vastaavasti nautimme suuresti mahtavasta koskimaisemasta, koskemattomasta erämaaluonnosta ja yhteisestä kokemuksesta. Uni maittoi telttamajoituksessakin.

Kolmantena päivänä tapasimme aitoja paikallisia kullan etsijöitä. Näin alkukesästä rännit vaativat vielä kunnostusta. Silti merkittävän kokoisia kultahippuja, platinaa ja korukiviä oli jo löytynyt vaeltajien ihmeteltäväksi. Kullankaivaja Mulliksen kertomukset heidän työskentelytavoistaan herättivät kaikkien mielenkiinnon.

Illan suussa pääsimme yhdessä saunomaan ja uimaan kylmässä (4 °C) vedessä. Jälleen löytyi uusi eksoottinen elämys, varsinkin Texasin tytölle.

Seuraavana päivänä pääsimme itse kokeilemaan kullan huuhdontaa. Rännit asetettiin sopivaan kohtaan virtaavaa vettä ja kaikki osallistuivat kykyjensä mukaan huuhdontaan. Saalis jäi niukaksi, mutta olimmepahan yhtä kokemusta rikkaampia. Illalla pojat kalastivat Lemmenjoesta seitsemän komeaa harjusta. Saalis oli sen verran muhkea, että kaikille riitti maistiaiset.

Viimeisenä vaelluspäivänä kävimme Morgam Viibuksella katselemassa maisemia. Sivilisaatio kutsui jo sen verran, että miltei jokainen kaivoi kännykkänsä esiin ja soitti kotiväelle.

Tällaiselle vaellukselle lähdetään lasten ehdoilla. Hekin tarvitsevat kunnon vaellusvarusteet. Päivämatkat eivät saa olla liian pitkiä. Rinkka on mitoitettava kunkin kantomahdollisuuksien mukaan (rinkan paino korkeintaan kolmasosa omasta painosta).

Ruokia varattaessa on muistettava, että kasvava nuori mies tarvitsee energiaa aivan eri määriä kuin aikuinen. Päivärytmin on oltava suhteellisen säännöllinen ja ruokaajoista on pidettävä kiinni. Nälkäinen lapsi ei kauaa vaella! Kokemus osoitti, että lapselle voi puukon käsittelyä opettaa erämaaolosuhteissakin. Aikuisten ei tarvinnut kertaakaan matkan aikana vuolla kiehisiä. Laastaria tosin kului jonkin verran.

Oikein mitoitettu vaellus tarjoaa lapsellekin erämaaelämyksen, joka ei koskaan unohdu.

Kalervo Salo

Kalastajat saaliineen.

Kaikki ryhmän lapset turvekammin edessä.

Kullanhuuhtojat työnsä ääressä. Rännitys oli mukavaa puuhaa, paljon mukavampaa kuin lapiointi.

”Suomi Päästä Päähän” SPP/ Osuus 2
Pyöräily Ruka-Nurmes 24.7.2004 - 1.8.2004

Reitti kulki taajamissa.....

... ja sivuteillä.

SPP-projekti on edennyt toiseen vaiheeseen, pyöräretkeen välille Ruka-Nurmes. Suunnitteluryhmä oli etsinyt sopivan reitin kartalta ja tehnyt paljon tiedusteluja reitin varren kuntien palvelupisteisiin ja majapaikkoihin.

Ryhmän vetämä infopalaveri pidettiin kesäkuussa, ja osallistujille kerrottiin reittisuunnitelma. Nyt retkeillään tiellä ja koko ajan ihmisten ilmoilla, ja se on eri asia kuin talvisessa erämaassa.

Lähtökohtana oli, että ison joukon telttamajoittumiseen tien tuntumassa ei ehkä ole korrektia soveltaa jokamiehenoikeutta. Siksi majoituspaikat oli sovittu etukäteen eri matkailuyrittäjien kanssa. Infopalaverissa sovittiin lisäksi ruokakunnat ja yhteiset varusteet sekä todettiin huoltoauton seuraavan koko ajan ja myöhemmin mukaan oli luvassa vielä toinenkin auto.

Pyörien pakkaus vaati opettelua

Lauantaina 24.7.2004 kokoonnuttiin Rukahovin pihalle. Sitä ennen ”pääjoukko” oli istunut ja torkkunut kuka missäkin asennossa bussissa 10 tuntia, kun lähtö Helsingistä oli ollut klo 21.00 perjantai-iltana. Mistähän johtui, että niskat olivat kipeinä jo alkumatkasta.

Lähdössä meitä oli 19 pyöräilijää, yksi huoltoauto kuljettajineen ja retkikoira. Pyörien pakkauksessa oli tottumattomalla vielä hiukan opettelemista, ja helpotusta tuli sillä, että makuupussit annettiin huoltoauton kuljetettavaksi. Lähtöpaikalla käytiin vielä läpi ryhmän ajokäyttäytymistä maantiellä.

Autoille pitää antaa mahdollisuus suorittaa turvallinen ohitus ja se edellyttää reilusti tilaa pyöräilijöiden välille. Näinkin suuren ryhmän kyseessä ollen saattaa siten jono venyä 1-2 km mittaiseksi.

Pyrkimyksenä oli toki pysytellä mahdollisimman paljon poissa valtateiltä. Mikäs siinä oli lasketellessa Rukalta alas. Viitostieltä poikettiin pian sivutielle ja koukkaillen kohti Kuusamoa.

Iltalenkillä Kuusamon keskustassa

Retkipyörän vaihteiden käytön tottumatonkin oppi varsin pian, sillä matkalla oli kiitettävästi myös ylämäkiä.

Ensimmäisen päivän matka oli tarkoituksellisesti lyhyempi, koska yöuni oli jäänyt vähäiseksi bussissa ja päästiin totuttelemaan ajamiseen ja pakkaamiseen. Kuusamossa majoituttiin Matkajoen leirintäalueelle ja illan mittaan pyöräilimme vielä Kuusamon kirkonkylälle ilman pakkauksia.

Leirintäalueen isännälle vietiin tuliaisina kuulakärkikyniä, joita oli hänelle kertynyt yli 20000 erilaista. Sää oli mitä parhain ja retkueen mieliala oli korkealla, kun vielä päästiin saunomaan ja uimaan ennen nukkumaan menoa. Päivän mittaan oli ajettu noin 40 km.

Sunnuntai-aamun herätys oli klo 07.00, jonka jälkeen aamutoimet kera aamujumpan ja matkaan lähdettiin 09.00. Tästä muodostuikin joka-aamuinen rutiini.

Kirkonkylä vielä nukkui pyöräillessämme sen läpi. Joukkomme erottui tiellä hyvin, joka toisella pyöräilijällä oli kirkkaankeltainen ”turvaliivi”.

Sää oli mainio, pieni vastatuuli raikasti mukavasti menoa. Hetken ajoimme viitostietä ennen sivutielle kääntymistä. Matkan varrella pidettiin juomataukoja noin 5 km välein.

Pyöräilijät perillä Nurmeshovin edessä.

Sirpa ajoi huoltoautolla edellä tiedustelemassa sopivia taukopaikkoja, ja mikä parasta: huoltoauton tavaratilassa oli raikkaalla vedellä tankatut kanisterit. Sieltä oli hyvä tankata vettä omaan juomapulloon ja retkikeittimeen.

Villisikatarhalla yötä

Poussun tien kautta ajoimme Kuusamon suurpetokeskukseen, jossa nähtiin mm. karhu, ilves ja ahma. Hyvissä ajoin iltapäivällä tultiin Nivan villisikatarhalle, jonka pihalle pian pystytettiin telttaleiri. Illalliseksi saatiin villisika-pyttipannua ja paikallista tilaviiniä. Saunaa ei ollut, mutta pulahdimme pihan läpi kulkevassa purossa ja jotkut ajoivat uimarannalle.

Sää oli ollut aurinkoinen, jo alkoivat polvet, käsivarret ja nenä punottaa. Ajomäärä noin 60 km.

Julma-Ölkkyä ei voinut ohittaa

Maanantaina aamutoimien jälkeen matka jatkui kohti Hossaa, tie 843 oli hyvässä kunnossa ja sää hyvä pienestä vastatuulesta huolimatta.

Matkan aikana suunnitelmiin tuli pieni muutos, sillä ilmeni halua tutustua Julma-Ölkyn rotkojärveen, kun nyt Kuusamossa oltiin ja vierestä ohi ajettiin.

Niinpä leiriydyimme Teerirannan leirintäalueelle, jonka kohdalta Julman-Ölkyn tie lähtee. Telttojen pystytyksen jälkeen ajoimme Ölkylle muutaman kilometrin sivutietä. Paikalla oli venekuljetus rotkojärvelle ja kalliomaalauksille, kannatti tutustua. Illalla saunoimme leirintäalueella. Päivän ajomatka noin 61 km.

Tiistaina jatkettiin tietä 843 Hossaan, jossa käytiin retkeilyalueen luontokeskuksessa esittelyssä. Hossan retkeilyalueella on mökkejä ja laavuja, melontareittejä, ja talvisin huollettuja latuja. Lisäksi on monipuolista leiritystä ja ateriapalveluja suurillekin ryhmille.

Joukkomme herätti myönteistä huomiota

Retki jatkui sopivasti juomataukoja pidellen kohti Juntusrantaa, jossa kaupan pihalla nautiskeltiin kenttälounas. Joukkomme herätti myönteistä huomiota ja aina joku paikallinen tuli juttelemaan. Karttoja tutkittiin ja neuvoja reitinvalinnoista annettiin.

Kohti Martinselkosen eräkeskusta mentiin kuitenkin alunperin suunniteltua tietä pitkin, vaikka siitä vähän varoiteltiinkin. Palovaaran ylitys olikin aika hankalaa, kun tie oli paikoin karkealla soralla, joka oli oikein ”kuulalaakerisoraa”, jossa ohjaaminen oli vaikeaa. Tämä olikin sitä kavtsilaista extremeä, sillä matka oli tähän asti edennyt varsin helposti.

Oman jännityksensä antoi myös nouseva tuuli ja idässä näkyvä mahtava pilvirintama, ja mietimme jo, että ehditäänkö majapaikkaan ennen sateen tuloa.

Niin siinä kävi, että pihaan ajaessamme saimme sateen niskaan ja telttojen pystytys jäi myöhemmälle. Päästiin myös saunomaan ja nauttimaan erinomaista kalakeittoa ja kuulimme Eräkeskuksen palveluista. Täältä käsin tehdään yöretkiä haaskoille, joilla käy karhuja öisin. Ajomatka noin 64 km.

Keskiviikko-aamuna jatkettiin sateen ropistessa niskaan vain parin kilometrin päässä itärajalta olevasta Eräkeskuksesta.

Soratie oli sateen pehmentämä ja jouduimme ensi kertaa retken aikana tekemisiin kuran kanssa. Sade kuitenkin taukosi, vaikka sää oli muuten pilvinen. Poikkesimme vielä päätieltä soratietä uhmaten kohti Raatteen Porttia, jossa oli seuraava yörasti.

Raatteen Portilla tutustuttiin talvisodan muistomerk-

Rekyyliryhmä eli jälkipään valvojat.

kiin ja näyttelyyn. Raatteen tielle emme lähteneet, kun taas alkoi sadella.

Tapasimme täällä pyöräilijöitä, jotka olivat matkalla Virolahdelta Jäämerelle, heillä oli projektin nimenä "Pyöräillen Halki Suomen". Joukossa olivat myös projektin puuhamihet, Sulkavan Soutujen veteraanit Paavo Immonen ja Reino Eerikäinen, joilta saimme vinkin majoittua heidän käyttämään majapaikkaan, Haukilan koulun pihalle.

Asia sovittiin paikan isännän kanssa ja lisäksi päästiin vielä saunaan, ja pyörätkin putsattiin kurasta. Ilta vietettiin suuren kuusen alla jutustellen uusien tuttavien kanssa, ja juttua riitti kun retkeilystä oli puhe. Ajomatka noin 64 km.

Reittiä muokattiin kelin mukaan

Torstai-aamuna herättiin sateen ropistessa. Teltat, makuupussit ja muutkin varusteet alkoivat olla jo melko kosteita. Matkaa jatkettiin kohti Lentiiraa.

Suunnitelmissa oli käyttää sivuteitä, mutta nyt pysyimme kestopäällystetyllä tiellä 912, sillä sivutiet olivat sateen pehmentämiä ja kuraisia. Sateessa ajettiin sopivasti taukoja ja ruokahetkiä pidellen.

Sadeasun alla vaatteet olivat jo märät, mutta onneksi sää oli kohtalaisen lämmin eikä tarvinnut palella. Lentiiran Petäjäniemen lomakylästä olimme onnistuneet varaamaan sisämajoituksen, joka olikin tarpeen märkien varusteiden kuivaamiseksi.

Päästiin myös erinomaiseen savusaunaan. Myöhemmin illalla aurinko näyttäytyi antaen toivoa paremmasta huomisesta. Ajomatka noin 75 km.

Paras uni omassa teltassa

Perjantaina herättiin poutaiseen aamuun. Täytyy sanoa, että vaikka majoituspaikka oli ensiluokkainen, niin retkeilijä saa kuitenkin paremman unen omassa teltassa kuin lakanoiden välissä.

Hyvästelimme Petäjäniemen Heikkiset ja tutustuimme lähtiessä vielä maailman suurimpaan tervahautaan, jossa oli pari viikkoa sitten poltettu tynnyreittäin tervaa. Tervanpoltto on täällä jokavuotinen perinne Kuhmon kamarimusiikkijuhlien aikana.

Matkan varrella oli myös "Kirveskansan kirkon" muistomerkki. Tämä kirkko poltettiin talvisodan viimeisenä päivänä. Sivutielle emme enää poikenneet, kun ne olivat sateesta pehmenneet ja niinpä matkaa tehtiin kohti Kuhmoa pitkin tietä 912. Ja mikä oli mennessä kun oli myötätuuli ja poutasää.

Eikä aikaakaan kun pysäköimme pyörät Kuhmon torille ja nautimme lounaan ostopalveluna paikallisissa ravitsemusliikkeissä.

Matka jatkui tielle n:o 75. Tutustuimme tien varrella olevaan talvisodan aikaiseen Jyrkänkosken tukikohtaan. Tehtiin taas poikkeus ennakkosuunnitelmista, emme lähteneet soratielle. Raatteessa olimme nimittäin saaneet vinkin Kuhmon ja Nurmeksen välissä olevasta Sivakan vanhaan kouluun tehdystä Erämajoitus Piirainen- nimisestä paikasta, jonka pihalle majoituttiin telttoihin. Ja tottakai nautittiin saunasta. Ajomatka noin 75 km.

Lauantaina joukkomme heräsi viimeiseen ajopäivään, aurinko paistoi ja oli myötätuuli. Matka joutui vauhdilla ja letka venyi pitkäksi. Parhaimmillaan alamäessä päästiin yli 60 km/h nopeuksiin.

Mottona olikin: Ajamme niin lujaa, että myötätuulikin tuntuu vastatuulelta. Häntäpäässä polkenutta ns. "rekyyliryhmää" odoteltiin taukopaikalle pitkään, sillä he viipyivät tutustumassa Lauvuksen kylässä paikallisen kansantaiteilijan rakentamaan Komentokeskus-korsuun, joka oli aivan päätien varrella.

Maalissa!

Nurmekseen saavuttiin varhain iltapäivällä ja hakeuduttiin päätöskuvaukseen Nurmeshovin edustalle - paikalle, josta syksyinen patikkavaellus Kolille aikanaan aloitetaan. Majoittuminen Hyvärilän retkeilymajaan kävi jo rutiinilla, kuivailtiin telttoja, pakattiin tavaroita, syötiin viimeisiä eväsherkkuja.

Tietysti saunottiin ja syötiin karjalanpaistia Hyvärilän pitopöydästä. Illalla vielä käytiin Bomban terassilla.

Sunnuntaina lastattiin pyörät ja tavarat bussiin ja iltapäivällä olimme kotona Helsingissä.

Pyörissä olevat matkamittarit näyttivät hieman vaihtelevia lukuja, mutta keskimäärin todettiin, että ajomatkaa Rukalta Nurmekseen tuli noin 515 km. Reitti kulki neljän kunnan kautta: Kuusamo, Suomussalmi, Kuhmo ja Nurmes. Pyöräretken aikana paikkoihin pääsee tutustumaan todella ruohonjuuritasolta. Värikäs joukkomme keräsi matkanvarrella kannustusta kyläläisten taholta ja haukkuja vahtikoirilta.

Matkalla sattui vain yksi rengasrikko ja muutama pinna katkesi.

Autoilijat ottivat meidät hyvin huomioon ja hiljensivät usein kohdallamme vauhtia.

Pyöräilijät: **Eila, Helena, Irma, Maija, Marjatta, Merja, Ripsi, Sirpa S, Tarja, Tuija, Jaakko, Jari, Juha, Esa, Kösä, Mika, Pauli, Tapani, Tuomo**,

Huoltoautot: **Sirpa A, Raimo ja retkikoira Santra.**

Teksti: **Pauli Aaltonen**

Kuvat: **Pauli Aaltonen** ja **Tuomo Väliaho**

Villisikatarhassa pelattiin tietysti sikaa - eiku villisikaa.

Taukoruokailua kuratien varrella, kukin omaan malliin

Saamea

Eläinten nimiä

Aloitetaan '**kotieläimistä**' eli sibithat; poron (boazu) lukemattomat nimitykset ovat asia erikseen.

koira	beana

Iso koira, joka ei ole porokoira, on horti (siis hurtta).

kissa	bus'sá
hevonen	heasta
lehmä	gussa
lammas	sávza
vuohi	gáica
kukko	vuoncávaris
kana	vuonccis

'**Metsäneläimiä**':meahcieal'li

peura	goddi
hirvi	elga, sarvva
karhu	guovza
susi	k u m p e ,

stálpi, (oikeastaan susilauma),

návdi (tarkoittaa myös petoa yleensä)	
kettu	rieban
naali	njálla
jänis	njoammil
hiiri	sáhpán
sopuli	goddesáhpán

Siis suora suomennos on 'peurahiiri'.

metsämyyrä	ruskessealgi 'punaselkä'
muurahainen	gotka

Ei pidä sekoittaa suomen 'kotkaan'!

Lintuja	loddi
joutsen	njukca
riekko	rievssat
tunturipöllö	skuolfi

Yrjö Kokon 'Neljän tuulen tie'-kirjassa poromiesten nimet ovat

haukka	fál'li

Falli ja Skuolfi.

kotka	goaskin
(maakotka)	
piekana	biehkan, boaimmás
kihu	skáiti
kapustarinta	bizus
kuukkeli	guossat
lapintiainen	gazzebiehtár, gaccepas
sinirinta	biel'locizás, giellavealgu 'kellonsoittaja'
pikkulintu	cizás

erityisesti lapinsirkku

pääskynen	spálfu
korppi	gáranas, garjá
korppikotka	ráhtogoaskin
varis	vuorazas
harakka	skire
metso	cukcá

Eipä tarkoita kuksaa!

Tässäpä lienee tutuimmat eläinnimitykset näin aluksi. Jatketaan...

Ritvis

Myytävänä erittäin edulliseen hintaan
kuvan mukaista AHMA- louetta.
Kangas säänkestävää, sisäpuolelta heijastavaa, taffeta kangasta.
Mitat: etuosa 2,8 m, syv. 2 m, paino 850 g.
Tuote retkitoimikunnan hyväksymä.
Hinta 56 e, pohjalla 71 e + toim.kulut.
Tilaukset: Aarno Lehtisalo (02) 564 202, 044 0195 002 **Tunturikerho GEATKI**

SUSIKYRÖ - SUSI-TALAS- SUSI-KIISA

Oletko kulkenut yhden tai useamman välin Tunturiladun tuvalta toiselle ?

Hemmo Kivilaakso aikoinaan ideoi nämä vaellukset. Ne ovat olleet unohduksissa, mutta tuntuu että ne on otettu uudelleen käyttöön. Kesäpäivillä syntyi ajatus kerätä tieto kuinka moni vaeltaja on näitä kairoja kulkenut, ja mitä reittejä on käyttänyt. Pari vuotta sitten kolme "poikaa" vaelteli kuuden viikon aikana kaikki välit. Viime talven lumilla jäi jälki ainakin Kiisalta Susikyröön. Yhden välin, hiihtäen kulkien, kuluu aikaa n. 2 viikkoa, ja jälkeen jää latua n.300 km. Sopivia matkoja susivaellukselle.Tulevista tiedoista tehdään kooste joista vaelluksia suunnittelevat voivat vaikka otta vihjeitä tulevalle retkelle.

Lähetä tekemäsi/tekemänne vaelluksen/vaelluksien reitti/reitit pääpiirteittäin, kilometrit ja vaellusaika. Keräilen tiedot ja teen koosteen.

Tulevan kaamosajan tullessa vanhoja on mukava muistella. Tee näin ja laita muistot paperille näiden vaellusten kohdalla.

Odottelen viestejänne.

Terttu Civil
Välikatu 8 A 5
37100 NOKIA
puh 03- 3420 933 0040-759 2233
tee.cee@pp.inet.fi

TOIMINTA-MUISTIO

VUOSI 2004

11.-18.9.	Vihttan kerhoviikko Susikyrössä
11.-18.9.	Kolbman kerhoviikko Susi-Kiisalla
8.-10.10.	Susiaiset ja syyskokous Sotkamon Vuokatinrannassa

VUOSI 2005

1.-8.1.	Kolbman kerhoviikko Susikyrössä
2.-9.4.	Tsietsan kerhoviikko Susikyrössä
2.-9.4.	Login kerhoviikko Susi-Talaksella
3.-10.9.	Njealljen kerhoviikko Susikyrössä
	• Kevätkokous ja kevätpäivät Geatkin järjestäminä
	• Kesäpäivät Njealljen järjestäminä
	• Syyskokous ja Susiaiset Kumpen isännöiminä

VUOSI 2006

4. - 6. 3.	Kevätkokous ja kevätpäivät Ovtsin järjestäminä
	• Kesäpäivät Vihttan järjestäminä
	• Susiaiset Susikyrössä
	• Syyskokous ja 60-vuotisjuhla Kolbman järjestäminä Tampere-talossa

Nopeimmat vievät parhaat viikot päältä!

Varausmökki Aihki oli keväthankien aikaan tehokkaassa käytössä. Peräti kuusi peräkkäistä viikkoa. Kesäaika on ollut hiljaisempaa. Syksyllä on pari viikko varattu sekä muutama viikonloppu. Joulun alusviikko on tietenkin jo varattu.

Ensi keväänä on vielä varaamattomia viikkoja, joten nopeasti toimimalla voi saada mieleisensä ajan ja päästä nauttimaan Aihkin lämpimästä tunnelmasta.

Varauslistaa pitää Raimo Pahkala, yhteystiedot: puhelimet 08-637009 ja 040-8396638, sähköposti raimo.pahkala@nic.fi

Varausmökki Aihkia kunnostettiin kesän alussa. Räystäskouru on paikoillaan ja estää veden tippumisen portaille. Huopakatto on saanut uuden huopakerroksen. Keittiötason uudistaminen on jäänyt erilaisten sattumuksien vuoksi toteutettavaksi myöhemmin,

Aihki on kuitenkin täysin käyttökunnossa, joten kannattaa kysyä vapaita aikoja. Nopeimmat saavat viettää parhaat aurinkoiset viikot Aihkissa.

Johtokunta

KOULUTUS-TOIMIKUNTA TIEDOTTAA

Tälle kesälle suunniteltu retkenvetäjän kurssi jouduttiin valitettavasti perumaan, kun määräaikaan eli heinäkuun puoleenväliin mennessä oli tullut vain muutama ilmoittautuminen. Liekö vasta kesän alussa ilmestyneessä Tunturilatu-lehdessä ollut ilmoituksemme kurssista ollut liian lyhyellä varoitusajalla ja pahasti kesää vasten, kun nyt kesän loppupuolella on ollut enemmänkin kiinnostusta ko. tapahtumaan. Täten tarvetta kurssin järjestämiseen on ilmennyt selvästi. Koulutustoimikunta katsookin syksyn aikana uudet päivämäärät ensi vuoden puolelle, joten seuratkaa Tunturilatu-lehdistä ilmoitteluamme. Pyydämme niin kerhoja kuin kaikkia tunturilatulaisia miettimään jo syksyn aikana valmiiksi, ketkä ovat halukkaita saamaan oppia retken vetäjän vaativassa mutta myös monesti antoisassa tehtävässä ja halukkaita siten myös vetämään kerhojemme retkiä.

Kurssi koostuu kahdesta viikonlopusta, joista ensimmäisen aikana opiskellaan ns. teoriaa ja toisena eli maastoviikonloppuna katsotaan, miten käytännössä toimitaan. Lisätietoja voi kysellä koulutustoimikunnan jäseniltä.

Syysterveisin koulutustoimikunta
Marita Maula, pj
p. 040-509 4412
Sirpa Alapuranen
p. 040-860 5148
Hanna Sinilehto
p. 040-747 7479
Esa Tervonen
p. 040-733 5162

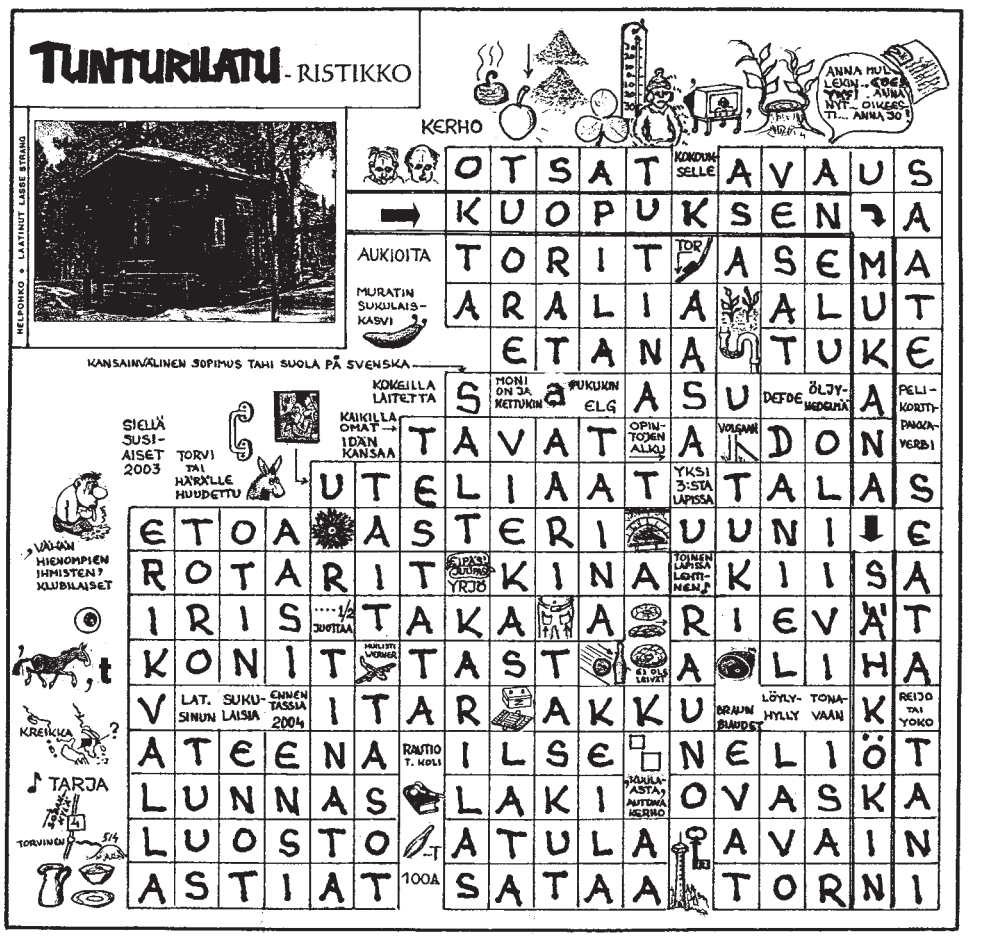
Ristikon ratkaisu

Kevään lehdessä ollut logilaisen Lasse Strangin laatima Tunturilatu-aiheinen ristikko innosti taas jäsenemme tarttumaan kynään.

Vastauksia saapui määräaikaan mennessä sievoinen nivaska, joista "onnenpoika" Timo nosti voittajaksi Raili Suosillan ratkaisu. Railin postiosoitteena on Hiltulanlahti, joka postinumeron perusteella on Savossa.

Onnea!

Kiitokset Lasse Strangille mielenkiintoisesta ristikosta, joka on tuonut lisää ilmettä lehtemme sivuille.

Johtokunta, toimihenkilöt ja toimikunnat

Raimo Pahkala, puheenjohtaja, Okta, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI, raimo.pahkala@nic.fi, (08) 637 009, 040 839 6638
Sirpa Alapuranen,varapuheenjohtaja, kerhoasiainhoitaja, Kavtsi, Vallikatu 5–7 A 4, 02600 ESPOO, sirpa.alapuranen@luukku.com, (09) 298 9881, 040 860 5148
Paavo Kramsu, Logi, Lauklähteenkatu 6 A 23, 20740 TURKU, paavo.kramsu@luukku.com, (02) 469 8449, 040 706 2764
Ritva Loimio, Ovtsi, Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, riloimio@cc.jyu.fi, (014) 615 282, 040 552 1037
Marja-Liisa Mäki, taloudenhoitaja, Alppas, Torikatu 10 as 6, 13100 HÄMEENLINNA, marja-liisa.maki@fortum.com, (03) 675 9061
Markku Salminen, Kuokte, Vuoritie 24, 04400 JÄRVENPÄÄ, markku.a.salminen@jippii.fi, (09) 291 9916 k, (09) 2719 2458 t, 040 548 4600
Lea Sarkeala, Njeallje, Pirtinranta 2 C, 78200 VARKAUS, lea.sarkeala@tmileasarkeala.inet.fi, (017) 556 9400, 0400 299 956
Hanna Sinilehto, Kolbma, Männiköntie 5 B 20, 05830 HYVINKÄÄ, hanna-mari.sinilehto@vtt.fi, 040 747 7479
Veijo Taavitsainen, Kuovza, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, veijo.taavitsainen@andritz.com, (05) 281 249, 020 450 5006

Toimihenkilöt

Riitta Gerlin, sihteeri, Kavtsi, Maria Jotunin tie 10 E 52, 00400 HELSINKI, iitu.gerlin@kolumbus.fi, 040 707 4598
Satu Ojala, toimitussihteeri, Geatki, Karpintie 13, 32700 HUITTINEN, satu.ojala@huittistensanomalehti.fi, (02) 560 1085 t, 050 523 4844
Pirjo Sinilehto, jäsensihteeri, Kolbma, Veisunkatu 14 as 5, 33820 TAMPERE, pirjo.sinilehto@kolumbus.fi, (03) 266 2592 k, 040 763 1109

Toimikunnat

Julkaisutoimikunta
Satu Ojala (pj), Riitta Gerlin, Juhana Häme, Raimo Pahkala ja Anne Toivonen
Järjestötoimikunta
Paula Jukala (pj), Antti Pulliainen ja Pirkko Westerqård
Koulutustoimikunta
Marita Maula (pj), Hanna Sinilehto ja Esa Tervonen
Kämppätoimikunta
Seppo Björkengren (pj), Unto Flinkman, Tuure Hakkarainen, Tapani Oksanen, Raimo Rautjärvi ja Lea Sarkeala
Nuorisotoimikunta
Jouni Lehtinen (pj), Paavo Kramsu ja Raija Palosaari
Retkitoimikunta
Markku Salminen (pj), Lassi Lindell, Esko Sepponen ja Esa Säde
Saamelaistoimikunta
Ritva Loimio (pj), Liisa Haapalainen, Juhana Häme ja Seija Ålander
Susivaliokunta
Veijo Taavitsainen (pj), Terttu Civil, Pauli Hulkkonen, Pirjo Jauhiainen, Marita Maula ja Matti Reittamo
Työvaliokunta
Raimo Pahkala (pj), Sirpa Alapuranen, Riitta Gerlin ja Marja-Liisa Mäki.

Tilintarkastajat

Vappu Hietala ja Lasse Luoto

Sinustako kämppäisäntä

Tunturiladun kiinteistönhoitaja eli tutummin kutsuttu kämppäisäntä Seppo Björkengren on kertonut halunsa luopua tehtävistään tämän vuoden lopussa. Johtokunta etsii jatkajaa Sepon työlle. Tehtävässään kämppätoimikunnan puheenjohtajana hän vastaa yhdessä toimikunnan kanssa Lapissa olevien kiinteistöjemme ylläpidosta ja kunnosta. Tehtävästä kiinnostuneet ottakaa yhteys puheenjohtaja Raimo Pahkalaan.
Yksityiskohtaisia tietoja kämppäisännän tehtävistä antaa Seppo Björkengren puhelin 015 420083.

Johtokunta

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n syyskokous pidetään lauantaina 9.10.2004 klo 11.00 Sotkamon Vuokatinrannan leirikeskuksessa, Suvikkaantie 1, 88610 VUOKATTI.

Kokouksessa käsitellään Tunturiladun sääntöjen 7 §:n syyskokoukselle käsiteltäväksi määräämät asiat.

TERVETULOA
Johtokunta

RETKIMUISTIO VUONNA 2004

Retkitoimikunta on koonnut listan niistä eri kerhojen suunnittelemista retkistä ja vaelluksista, joihin ovat tervetulleita kaikki tunturilatulaiset riippumatta siitä, ovatko he kerhojen jäseniä vai ei. Tapahtumien yhteyshenkilöt, jotka antavat lisätietoja on ilmoitettu tässä muistiossa tai saatte ne selville soittamalla kerhojen sihteereille, joiden puhelinnumerot ovat kerhopalstalla tässä lehdessä.

Syyskuu

25.9. – 3.10. Patikkavaellus Nurmes – Koli. Kavtsi

Tiedustelut ja ilmoittautumiset Pertti Meriläinen
Hirvitie 13 B 7, 01450 Vantaa
puh (09) 872 2390, 0400 843 618.

Lokakuu

29.-31.10. Viikonloppuvaellus Seitsemisen kansallispuistoon. Kavtsi
Vetäjinä Panu Loisa puh. 050 585 9947
panu.loisa@surfeu.fi
Esa Tervonen puh. 040 733 5162
esa.tervonen@nokia.com

Marraskuu

Viikko 48 Meiraslompolosta Kaamaseen. Kavtsi
Vetäjänä Kyösti Lamminjoki puh. 040 594 3297
kyosti.lamminjoki@pp.inet.fi

Vuosi 2005

Viikot 14 ja 15 Kavtsin Suomi Päästä Päähän-projektin hiihtovaellus Raja-Jooseppi- Tulppio-Salla Kavtsi
Tiedustelut Martti Mäkelä puh. 0500 676 960
konsultointi.marttimakela@co.inet.fi

Monet kerhot menevät tunturiviikoilleen omilla linja-autokuljetuksilla.
Kysy kyytimahdollisuutta, jos olet menossa samaan suuntaan ja samaan aikaan, se on kaikille edullista.

Ilmoittakaa kerhot retkiä, vaelluksia, melontaa, pyöräilyä jne. retkimuistioon, sillä joku Tunturilatulainen voisi haluta mukaan kaverin puuttuessa, mielenkiintoisen kohteen takia, edullisemman kustannuksen takia jne.
Seuraavan retkimuistion aineisto 6.11.2004 mennessä osoitteella:

Markku Salminen
Vuoritie 24
04400 Järvenpää
puh. koti (09) 2919916
matkap. 040 548 4600
sähköposti: markku.a.salminen@ jippii.fi
Retkitoimikunta

Susiaisiin Sotkamoon

Muistathan, että Susiaiset ovat 8.-10.10.2004 Sotkamossa ja ilmoittautuminen on ajankohtaista Vuokatinrantaan mieluummin toimistoaikaan ti-pe klo 9-16.
Puhelin sinne on (08) 619470, faksi (08) 6194722.

Meille Oktalaisillekin olisi hyvä tiedottaa tulosta Liisa (08) 666192 tai liisa.haapalainen@luukku.com tai Anja (08) 639708, 044 2982732

Tarkempia tietoja on edellisessä Tunturilatu-lehdessä sivulla 11.
Olette Tervetulleita.

Oktalaiset

KAUPPA AVOINNA

Kaikki hyvät jäsenet ottakaa yhteyttä TL:n myyntiartikkeleiden tilausasioissa puh. (03) 675 9061 ilt. ja viikonl. tai osoitteella Torikatu 10 A 6, 13100 Hämeenlinna. Toimitus tapahtuu postitse tai sopimuksen mukaisesti. Toimituskulut lisätään laskuun. Tavaraa annetaan myös myyntitiliin.

Myyntiartikkeli	á €-hinta	Viitenro
Jäsenmerkki	1,70	123
Pinssi	1,70	136
Postikortit=kämpät 3 eril.	0,20	123
Eräretkeilyn perusteet	11,80	152
Balggis-polku	1,70	165
Susimerkki	5,00	123
Susimerkki nauhalla (susimerkit vain susille)	6,80	123
Kämppien avain	100,-	107
Jäsentarrat		123
-isompi (172x54 mm)	1,30 /kpl	
-pienempi (42x17 mm)	2,00/kpl/12 kpl liuska	
Kisatunnus	3,00	330

HUOM ! ALLAMAINITTUJEN TUOTTEIDEN HINNAT TARKISTETTU

50-vuotishistoria -teos	15,00	220
Juhlakuksa	8,00	204
Erä-SM toimitsijaliiviä varustettuna kisatunnuksella on vielä myynnissä kokoja XL ja XXL		
Liivi fleece-vuorilla	30,00	330

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi (2) vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avainanomus on tehtävä TL:n johtokunnalle. Toimitus tapahtuu postiennakkona, karttojen, kämppäkorttien, käyttö- ja järjestyssääntöjen kera. Anomuskaavakkeita saa allekirjoittaneelta ja sihteeri Riitta Gerliniltä.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on Sampo 800015-135331 ja tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut, myös uusien jäsenien jäsenmaksut tarpeellisin tiedoin (mm. osoite välttämätön) paitsi ns. ”vanhat jäsenet” maksavat aina jäsenmaksunsa Sammon jäsenmaksujen keräilytilille/TL, joka on jäsenmaksukortissa viitenumeroineen. Uudet jäsenet eivät voi maksaa tälle tilille.

KÄMPPIEN=KIINTEISTÖJEN KÄYTTÖMAKSUT

Näitä maksuja suorittaessa on toivottavaa käyttää kämppien viitenumeroita. Tällöin ei tarvitse laittaa muita merkintöjä esim. kämpän nimeä. Viitteellinen maksusuoritus on paljon halvempi pankkikuluilta ja näin säästö on vuodessa huomattava pankkikuluissa. Kämpillä edelleen rahalippaat, joihin voi myös suorittaa Tunturiladun yleisen kokouksen päättämän minimimaksun € 4/vrk/hlö.

Aihkin kämppämaksu on 15 €/pv/koko kämppä. Viitenumero 806. Kämpän varaus tehtävä Raimo Pahkalalle, jolta saa avaimen. Yhteystiedot löytyvät puheenjohtajan tiedoista.

Kämppien viitenumerot ovat: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.

Yhteydenottoja odotellen !

Syysterveisin! Marja-Liisa Mäki

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry

Päätoimittaja: Raimo Pahkala
Honkakatu 10, 87100 KAJAANI
puh. 08 637 009, 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.fi

Toimitussihteeri: Satu Ojala,
Huittisten Sanomalehti Oy,
Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 02 5601 085, pk 02 566 654
sähköposti:
satu.ojala@huittistensanomalehti.fi

Tunturilatu-lehden oma sähköpostiosoite:
tunturilatu@huittistensanomalehti.fi

Julkaisutoimikunta:
Raimo Pahkala, Anne Toivonen, Juhana Häme, Riitta Gerlin, Satu Ojala (pj)

Tunturilatu-lehden ilmestyminen:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4. 2004	12. 11.	30. 11.
1. 2005	30. 1.	15. 2.
2. 2005	13. 5.	31. 5.

Osoitteenmuutokset:
Pirjo Sinilehto, Veisunkatu 14 as. 5, 33820 TAMPERE, puh. 040 763 1109
pirjo.sinilehto@kolumbus.fi
Kavtsilaiset ilmoittavat muutoksensa jäsensihteeri Vappu Hietalalle,
Kylätie 2 A 15, 00320 HELSINKI, puh 587 3745, vappu.hietala@welho.com
Hän hoitaa tietojen muuttamisen myös Tunturilatuun ja Suomen Latuun.

Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm ¼ sivu 290 euroa
½ sivua 540 euroa Koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Satakunnan Painotuote Oy
Kokemäki 2004

Kesäpäivät Hämeessä

Perjantaina 13 päivä elokuuta Alppas kutsui aloittamaan kesäpäiviä Syöksynsuun leirikeskukseen. Hämäläiseen hitaaseen tapaan epäonni kohtasi kesäpäivien viettäjiä vasta lauantaina…

Aluksi näytti siltä, että kaikki innokkaat telttailijat eivät saa majojaan mahtumaan Syöksynsuun alueelle, mutta jälleen kerran sanonta: ”sopu sijaa antaa” näytti pitävän paikkansa.

Vaisusta ennakkoilmoittautumisesta huolimatta, vieraita saapui kaikkiaan reilut seitsemänkymmentä. Iloinen yllätys oli, että moni osallistuja löysi tiensä perille perjantaina.

Perjantai-iltana johtokunta piti pitkään ja hartaasti kokousta. Innokkaat penkkiurheilijat pohtivat kuumeisesti, miten saada talon ainoa televisio kokoushuoneesta ulos ilman suurempaa häiriötä. Ilmeisesti johtokunta aisti levottoman liikehdinnän kokoushuoneen ulkopuolella ja ymmärsi lopettaa kokouksen. Lopulta innokkaat penkkiurheilijat rauhoittuivat televisioon ääreen seuraamaan olympialaisten avajaisia. Loppu hyvin, kaikki hyvin.

Ne ei niin innokkaat penkkiurheilijat viihtyivät hyvin viileässä illassa nuotiopaikalla makkaraa paistaen ja puffetin antimista nauttien. Olympialaiset tosin puhuttivat myös nuotiopaikalla.

Kisailu oli kesäpäivien aikana usein mahdollista. Ulos oli koottu monelle tuttuja pelejä aikojen ja vuosien takaa. Renkaanheitto ei ollutkaan niin helppoa kuin luuli. Kuulien saaminen heittämällä lokeroihin vaati kärsivällisyyttä. Pallot pellen suuhun sai heittäjän väkisinkin hymyilemään. Parasta antia taisi ehdottomasti olla ”hiirentappo” –peli. Pelit ja pihassa vieraita viihdyttäneet ukko ja akka olivat Anteron käsialaa.

Lauantaina kesäpäiville vieraat toivotti tervetulleeksi Teuvo Heinonen, Alppaksen puheenjohtaja. Syöksynsuun leirikeskuksen puolesta pastori Reijo Sillanpää, Hämeenlinna-Vanajan seurakunnasta toivotti vieraille antoisaa viikonloppua.

Alppaksen tarjoamat avajaiskahvit muuttuivat juhlalliseksi täytekakkukahviksi. Tunturilatulaiset nappasivat komean kolmoisvoiton Suomen Ladun leiripäivien vaelluskisassa, sekä muita hyviä sijoituksia.

Avajaiskahvien jälkeen olikin mukava lähteä rentoutumaan luontoon. Juoksuhautojen lomassa kierteli kilometrin mittainen luontopolku. Mitä näkyikään putken päästä?

Häme-aiheisen luontopolun kiersi yli kuusikymmentä osallistujaa. Hyvin oli tiedetty ja havaittu asioita.

Saunan rappusilla taisi olla haastavin tehtävä; suomalaisten kivien tunnistaminen. Hyvin oli kiviä tunnistettu mm. jaspis, spektroliitti, kirjomaasälpä ja ametisti. Voittaja palkittiin korulla, jossa on punaista rodoniittia, joka oli yksi tunnistettavista kivistä.

Lauantaina iltapäivällä oli vierailemassa Sampo –pankista Raili Määttä. Hän kertoi miten kerhot voisi hyödyntää jäsenrekisteritietoja. Samalla kuultiin ajankohtaisista koulutussuunnitelmista, susikuulumisista ja turvallisuusohjeista.

Lauantai-illan huumaa nautittiin sisätiloissa, sillä syksyinen viileä ilma yllätti. Upean esityksen huimien kuvien kera kalasääksestä piti asiantuntija Juhani Koivu.

Taikuri ”Katkaistu Traktori” viihdytti tempuillaan. Mihin kummaan se kynttilä hävisi? Miten ne märät tulitikut saatiin syttymään? Vain taikuri tietää!

Naurua ja iloa riitti iltaohjemassa aina ilmapallo-sotaan asti. Silloin vasta kohdattiin epäonnea, kun äkäiset ampiaiset syöksyivät leikkijöiden kimppuun. Ampiaisten hyökkäyksestä selvittiin säikähdyksellä. Vielä arpajaiset piti jännityksessä, saanko tuon mitä haluaisin, onko onnetar tänään suosiollinen, vai meneekö naapurille.

Musiikillaan meitä viihdytti Tommi Avikainen Ovtsista.

Yöllinen huipentuma oli onnittelulaulu Iitulle, syntymäpäiväsankarille. Kesti jonkin aikaa, ennen kuin sankari heräsi teltastaan.

Sunnuntai alkoi Taija Heinosen pitämällä aamuhartaudella. Hartaudessa kuultiin ajatuksia tiestä ja siitä mitä se tuo tullessaan kulkijalle. Afrikkalaisen sananlaskun mukaan: ”Tie ei kerro kulkijalleen, mikä odottaa matkan päässä.”

Viikonlopun viimeinen kisailu tapahtui joukkueittain. Osallistujille jaettiin muovipussi, josta paljastui välineitä ritsanvalmistukseen. Tarkoituksena oli valmistaa mahdollisimman perinteinen ritsa. Valmiilla ritsalla piti ampua käpyjä ämpäriin. Näin päästiin näkemään toimiiko ritsa käytännössä. Tuomarina toimi Kösä.

Kiitokset osallistujille mukanaolosta. Alppas kiittää!

Taija Heinonen ja Marja-Liisa Mäki

Täytekakut matkalla juhlakahvipaikalle.

Täytekakku teki kauppansa. Tunturilatu saa menestyä kisoissa jatkosskain.

Ritsakilpailun voittajat ja tuomari.

Kerhojen yhdyshenkilöiden ja Tunturiladun johtokunnan välisessä tapaamisessa käytiin vilkasta keskustelua muun muassa jäsentietojen tietosuojasta. Ensi kertaa järjestetty neuvonpito osoitti tarpeellisuutensa.

Raili Määttä kertoi kerhojen edustajille, miten jäsenrekisteriä voitaisiin kerhoissa hyödyntää.

Päivänsankari onnittelijoiden ympäröimänä.

Selviävätköhän pojat taikurin tempuista.

Mölkky on taitolaji.

Luontopolulla oli visaisia kysymyksiä.
Sudeksi aikovat susivaliokunnan keskustelutilaisuudessa. Leppoisassa hengessä käytiin keskustelua tärkeistä asioista.

Kesäpäivien musikkista vastasi